

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

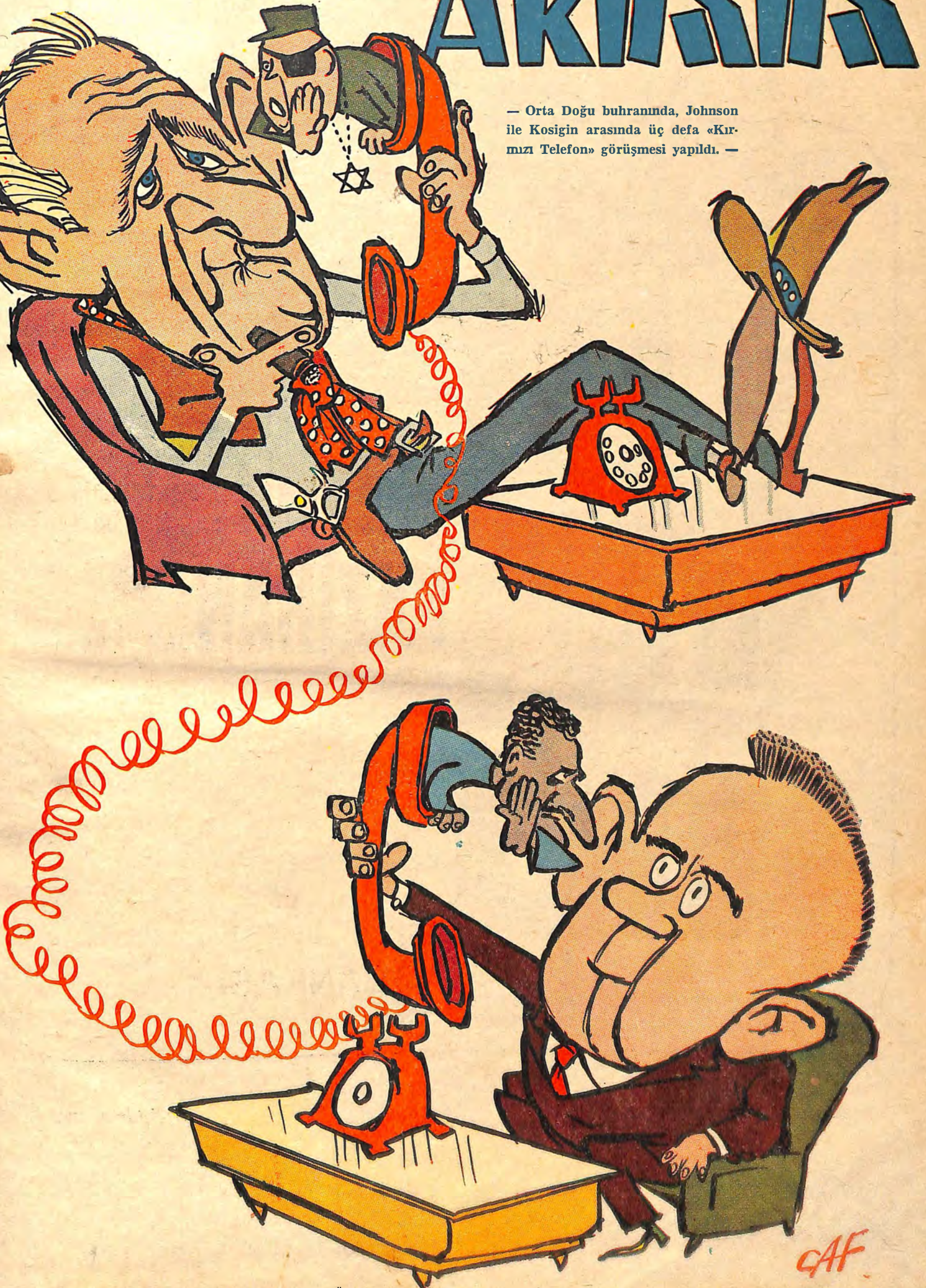
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

— Orta Doğu buhranında, Johnson
ile Kosigin arasında üç defa «Kır-
mızı Telefon» görüşmesi yapıldı. —

1967 YILINDA
DAĞITILACAK
CEM'AN

15
30

MİLYON LİRALIK
İKRAMİYELERİN
İLK ÇEKİLİŞİ

HAZİRAN DA
YAPILIYOR

TÜRKİYE BANKASI

(Yeni Ajans : 4006 — 92)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 27 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 28 Haziran 1967

JET BAKAN

JÇİNDE yaşadığımız zamana ne ad koyacağımızı biz de şaşırık: Kimine göre atom çağında yaşıyoruz, kimine göre nükleer çağda.. Kimisi bunlara dudak büküp:

— Devir mini etek devri, diyor.

Erkeklerin saç uzattığı, kadınların pantolon giydiği, insanların Ay yolculuğuna hazırlandığı ve sabah kahvaltısını İstanbul'da yapıp öğle yemeğini Paris'te yiyecek aynı gün New York'ta bir gece kulübüne gitmenin mümkün olduğu zamanlar içindeyiz. Bu manzaraya kendilerini kaptıran kimseler:

— Jet devrindeyiz, diyorlar.

Türkiyemize her devrin kendinden önce ismi gelmiştir. Yolda yürürken jet berberine rastlarsınız, dinlenmek için jet pasta salonu emrinize hazırdır; jet kalemelerini kullanır, jet otobüslerine biner, jet aşçısında karın doyurursunuz. Eh bu kadar jetleştiğimiz bir zamanda elbet bir jet Bakanımız olacaktı... Ve oldu. Sağlık Bakanı sayın Vedat Ali Özkan gerçek bir jet gibi memleket içinde uçuyor. Bir bakıyorsunuz Erzincan'dadır, gece yarısı hastahanelerin kapısını vuruyor, ecza dolabından zeytinyağı yalancı dolunayı çıkarıp sorumluları utandırıyor, yerinde bulamadığı nöbetçi doktorları azarlıyor.. Bir bakıyorsunuz Ege'dedir İzmir dolaylarında bir hastahane-

yi uykuda yakalayıp teftiş ediyor, mutfakta dolaşan fareler, Bakan görürce kaçıyorlar, dalga geçen hemşirelerin ayakları birbirine dolaşüyor.. Bir bakıyorsunuz Güneyde.. Bir bakıyorsunuz kuzeyde... «Çat şurda, çat burda, çat kapının arkasında» der gibi handiye altmış yedi vilâyetin altmış yedisinde birden görünecek jet Bakanımız... Sözümler meclisten dışarı, eski zaman evliaları gibi akıl sır ermez işler yapıyor sayın Özkan; gazetelerde bu haberleri okudukça yaşlı hanımlarımız:

— Tuh tuh kırk bir kere maşallah nazar değmesin! diye tedbir alıyorlar. Gün geçmiyor ki sayın Sağlık Bakanının bir yakışıklı fotoğrafı basının birinci sayfalarında çıksın... Bu sürat ve bu enerji, iyi niyete ve güzel ülkelere bağlandığı zaman nasıl alkışlamazsınız!

Jet Bakan sanki hedefini bombalamaya çıkmış İsrail jetleri gibi her gün bir bomba patlatarak Bakanlığını yürütmektedir, ama bu güzel gayretin karşılığında hastahanelerimiz nasıl yürüyorlar?

Türkiye bir garip ülkedir. Dördüncü Murat emirlerinin nasıl uygulandığını görmek için tebdil gezip ortahğı teftiş ederdi. Fahrettin Kerim domates fiyatlarını ucuzlatmak için Mısırçarşısı'nın önünde domates satmaya kalkmıştı. Bundan önceki Gümrük

ve Tekel Bakanı da kaçakçıları yakalamak için motorla vapurların peşinde koşuyordu. Eşkiya takibine çıkan İçişleri Bakanı görmediğimiz kimse değildir.

Jet Bakanımız bunların hepsini bastırmıştır. Olağanüstü bir gayretin anıtını dikmek istesek sayın Vedat Ali Özkan'ın heykelini şimdiden ısmarlardık...

Eğer böyle tek kişinin gayreti işleri düzeltmek için yeterli olsaydı, Türkiye şimdiye kadar çoktan nurlu ufukların pembeliğinde kanat çırpma başlamıştı.

Oysa tek başına sürdürülen bütün güzel gayretler, bir yerde erimeğe mahkumdur. Jet Bakanın jetliği tek başına kaldıkça bizler de bir süre sonra şairin meşhur mısraını acı acı tekrarlamak zorunda kalacağız:

— Alem gene ol âlem, devran gene ol devran...

Jet Bakanımız gibi hastahaneleri dolduran doktorlarımız, hemşirelerimiz, hademelerimiz de jetleşebiliyorlar mı? Asıl dâvâ buradadır. Bir futbol takımında yalnız kaptan çalışmış, çırpınmış, çalmaların en güzelini atmış, pasların en güzelini vermiş neye yarar takım oyununu sağlayamaktan sonra...

Bize bir jet yetmez... Jetlere, jet filolarına ihtiyacımız var. Kapisında kuyruk kuyruk hastaların beklediği hastahanelerimize

Gelecek hafta AKBABA, Nasreddin Hoca gününü, bir ilâveli «NASREDDİN HOCA» sayısı ile kutlayacaktır. GELECEK SAYIMIZI BEKLEYİNİZ

ve doktorsuz Anadolumuza baktıkça şu jet çağındaki yoksulluğumuzu daha iyi anlıyoruz:

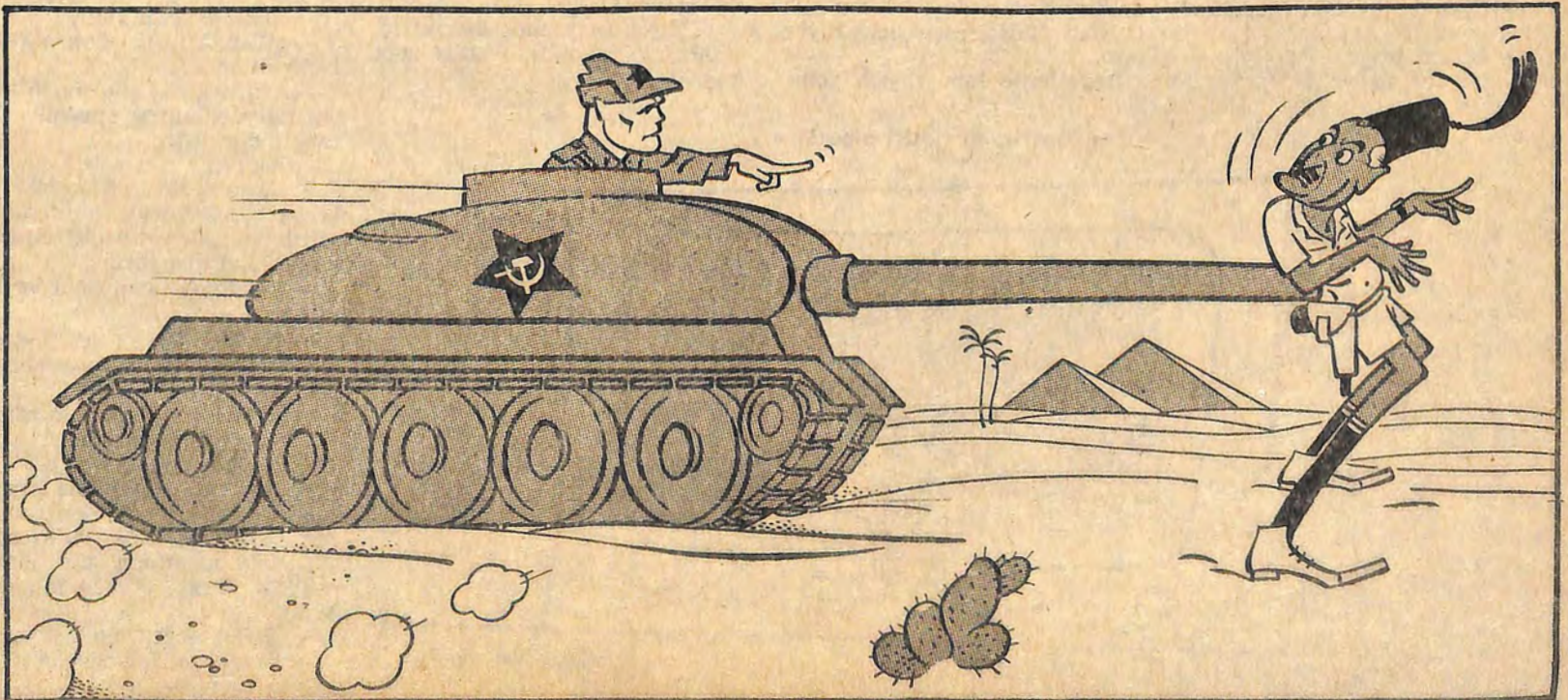
— Ah, diyoruz, Anadolu doktorsuzluktan kırılırken şu jet çağında Amerika'ya giden doktorlarımızı jetlere doldurup da geri getirmek imkânı yok mu?

Biliyoruz ki Jet Bakanımız da aynı özlem içindedir.

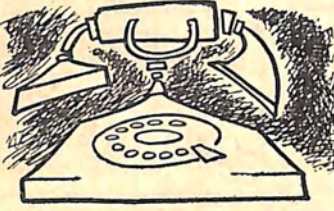
Bu özlem şimdi havada bulut gibi görünüyor ama, belki bir gün yağmur olup yağacaktır Anadolunun dört köşesine... Ve o günün rahmetinde geleceğin sıhatli Türkiyesini bulacağız hepimiz...

AKBABA

Sovyet Rusya, Mısır'a yeniden silâh vermeye başladı.

Rus — Korkma, arkanda ben varım!..

Ortadoğu'yu ben kaynattım

Muzaffer İZGÜ

ORTA-DOĞU'nun bozulması-
nın tek sorumlusu benim...
Evet, ben bozdum Orta-Doğu'yu,
ben karıştırdım Orta-Doğu'yu...
Ama, olayları anlatırsam, esas
suçlunun kim olduğu, Orta-Doğu-
nun nasıl bozulduğu ortaya çıka-
caktır. Ben, sadece elçilik ettim.
Safiyetle konuştuğum, safiyetle
anlattığım şeylerin altından, bun-
ların, böyle büyük olayların çıka-
cığını nereden bilebilirdim?...

Efendim, bende bir merak var-
dır... Sık sık yabancı devlet bü-
yükleriyle telefonla konuşurum.
Gece yarısı uykum mu kaçtı, he-
men açarım Beyaz Sarayı, bulur-
um Conson'u, şundan, bundan,
o gün evde ne yemek pişirdikle-
rinden, çocukların sınıfı geçip
geçmediklerinden, memleket ve
dünya ahvalinden sohbet ede-
riz... Daha mı uykum gelmedi,
bu kez açarım telefonu Dö Gol'e,
spor-totoda dokuzda kaldığımı,
bizim küçük Nevin'in makasla
oyarken elini kestğini, Jet Ba-
kan'ın gece yarısı Sivas Devlet
Hastanesini bastığını anlatırım.
O da bana, eskiyen ayakkabıları-
nı pençelettiğini, traş makinası-
nın motorunun yandığını söy-
ler... Lâf uzarsa, yine işi memle-
ket meselelerine döker, şuradan
burdan dertleşiriz. Gece yarısı
yatağa girdiğimde karım sorar:

— Kiminle konuşuyordun?
— Alman Başbakanıyla.
— Nasılmış?
— Romatizmaları tutmuş yine
zavallının.
— Vah vah!
— Karısının da varisleri az-
mış...

Tam yatacak zaman, aklıma
yeni dost olduğum Moritanya
Başbakanı gelir... Adamın ismi-
ni de pek tutamam hatırimda, o-
nun için:

— Nasılsın Moritanya Başba-
kanı? derim.
— Ooo, sen misin Muzaffer?
diye sorar.
— Benim ben...
— Ne var, ne yok?

— Vallahi iyilik sağlık. Perso-
nel kanunu hapi yuttu yine.

— Deme?

— Vallahi... Yalnız mâlî hü-
kümlerini tatbik edeceklermiş.
Boşver sen bunları, nasıl, geçen
akşamki bahsettiğin dişini çek-
tirdin mi?

— Çektirdim azizim çektirdim.
Meret dört köklüyümüş.

— Hadi geçmiş olsun!

Ondan sonra bana talaş keba-
bının nasıl yapıldığını sorar, ben
de bir bir anlatırım:

— Efendim, önce etleri kuşba-
şı doğrayacaksınız, sonra bunu
bir güzel kimyonla ovup.....

Çok kereler onlar açarlar tele-
fonu. Geçenlerde İran Şahı tele-
fon etmiş. Uyuyordum. Karım:

— Kalk, seni Şah arıyor, dedi.

— Yahu uykum vardı be...

— Kalk ayol, ayıp olacak ada-
ma.

Telefona uykulu uykulu gel-
dim:

— Alo, dedim.

— Sen misin Muzafferim? di-
ye sordu.

— Benim Rica'cım.

— Uyuyordun galiba?

— Eh...

— Rahatsız ettim.

— Estağfurullah.

— Farah'la biraz atıştık da...

— Vallahi akşam yemeğinde
biz de hanımla atıştık. İncir çe-
kirdeğini doldurmayan şeyden...
Güya ben, eskisi kadar sevmiyor-
muşum kendini. Ne diyeceksin,
kadın aklı işte... Aldırma canım...
Haa, aklıma gelmişken sorayım,
bizim burada Erzurum'a kar ya-
ğıyor, sizin oraya da yağıyor mu?

Lâf uzadı gitti. Bereket araya
İngiltere Kraliçesi girdi de, ra-
hatça yatağıma gidip uyuyabil-
dim. Gece yarısı uyandığında,
bizim hanım hâlâ kraliçeyle de-
dikodu ediyorlardı... Bizimki,
buradaki kız sanat enstitüsünün
defilesinden, o da Paris'ten aldı-
ğı yeni elbiselerden bahsediyor-
lardı...

Geçenlerde tam akşam yeme-

— Televizyon eğitici olacak. —

ğindeydik, Nâsır telefon açtı:

— Hayırsız, nerelerdesin ya-
hu? dedi. Biz seni aramazsak,
sen bizi hiç aramıyacaksın.

— Vallahi biraz rahatsızım, de-
dim. Bizim böbrekler yine su ko-
yuverdi.

— Geçmiş olsun... Ne var, ne
yok Türkiye'de?

— Bir şeyler yok. Yalnız, Or-
tanın Solu karıştı biraz.

— Deme?

— Vallahi karıştı. Ecevitçiler
bir yana, Feyzi'ciler bir yana git-
tiler.

— Kim bu Feyzi yahu?

— Feyzioğlu, Turan Feyzioğlu.

— Kim bu adam yahu?

— Ben söyleyim sen anla, Kay-
serili.

— Çok dokundu bu haber ba-
na.

— Niye Nâsır'cım?

— Vallahi bilmem ama, Orta-
nın Solunun karışması çok do-
kundu bana. Etkilendim...

On dakika sonra, İsrail Başba-
kanı Levi Eşkol açtı telefonu:

— Ne haber Muzaffer? dedi.

— İyilik Levi bey, dedim.

— Ne var, ne yok?

— Ortanın Solu kaynaklı.

— Ne???

— Ortanın Solu kaynaklı.

— Deme yahu!

— Vallahi.

— Ne zaman?

— Eh, bir iki gün önce.

— Allah Allah!...

— Allah Allah ya.

— Keşki söylemeseydin bunu
bana.

— Neden?

— Çok etkiledi bu haber beni.
Demek Ortanın Solu kaynaklı ha?

— Kaynaklı kardeşim kaynaklı.
Yarım saat sonra, Ürdün Kra-
lı Hüseyin telefon açtı:

— Yahu geçmiş olsun, böbrek-
lerin yine tutmuş.

— Sorma Hüseyin'cim, tuttu,
dedim.

— Biraz maydanoz kaynat iç.
Sonra, mevsimidir, kiraz sapı
kaynat iç!

— Olur...
— Yahu bir şey söyledi Nâsır
telefonda, doğru mu?

— Doğru ya. Patates öyle ucuz-
du ki bizim memlekette, ekstra
Ödemiş yüz kurus.

— Ne ucuzladı?

— Patates patates...

— Anlamadım.

Şu Ürdün'le de bir rahat ko-
nuşulmaz ki telefonla. Bağırırım:

— Pa-ta-tes...

— Karides mi?

— Paşa'nın pesi, adaletin ası,
Güvenci Turhan'ın tesi, Cet Ba-
kan Ali Özkan'ın ası, gölcü Tev-
fik Rüştü Aras'ın tesi, Ecevit'in
esi, etti etmedi Kasım'ın se'si...
Anladın mı kardeşim?

— Anladım anladım, patates...
Ama ben patatesi sormuyorum
ki sana?

— Oh, çok affedersin, ben bu-
nu Japon Başbakanı dostuma
söylemişim. Nâsır'a ne demişim
acaba?

— Ortanın Solunun kaynaklı-
nı söylemişsin.

— Haa, öyle vallahi kardeşim...
Şimdi memlekette şenlik var.
Feyzioğlu bir türlü söylüyor, E-
cevit bir türlü söylüyor, biz de
bu şenlik içerisinde eğlenip gidi-
yoruz.

— Fena!

— Fena olan ne?

— Çok etkiledi bu haber beni.
Araya, santral memuresi girdi:

— Alo, sizi Suriye'den arıyor-
lar efendim.

— Kusura bakma Kralcım.

— Rica ederim. Demek Ortanın
Solu kaynaklı ha?

— Vallahi kaynaklı kardeşim.
İnanmazsan santralci kıza sor.

— Aloo, ben Suriye Başbaka-
nı...

— Ooo, sen misin aziz dostum?
Nasılsın be kardeşim, nasıl ol-
du sizin küçüğün matematiği?

— Sınıfta kalacak galiba? Ney-
se, geç bunu, ben sana bir şey
soracağım.

— Buyrun...

— Doğru mu yahu haber?

— Doğru...

— Sizin memlekette şenlik var-
mış.

— Var, hem de nasıl!

— Demek Ortanın Solu kayna-
dı ha!

— Hem de fıkır fıkır.

— Allah Allah!... Çok etkiledi
beni bu haber.

— Aldırma, sağlık olsun. Şimdi
sen ne yap biliyor musun? Git
yakasından tut!...

— Kimin?

— Öğretmenin. Biz burada öy-
le yapıyoruz. Çocuk sınıfta kaldı-
mıydı, ya dövüyoruz öğretmeni,
ya da tehdit ediyoruz.

— Demek Ortanın Solu kayna-
dı ha?

— Şenlik kardeşim şenlik...
Çoktandır millet eğlencesizlikten
ölüyordu.

Telefonu karşılıklı kapattık.
Bu kez Irak'tan aradılar:

— Alo buyrun!

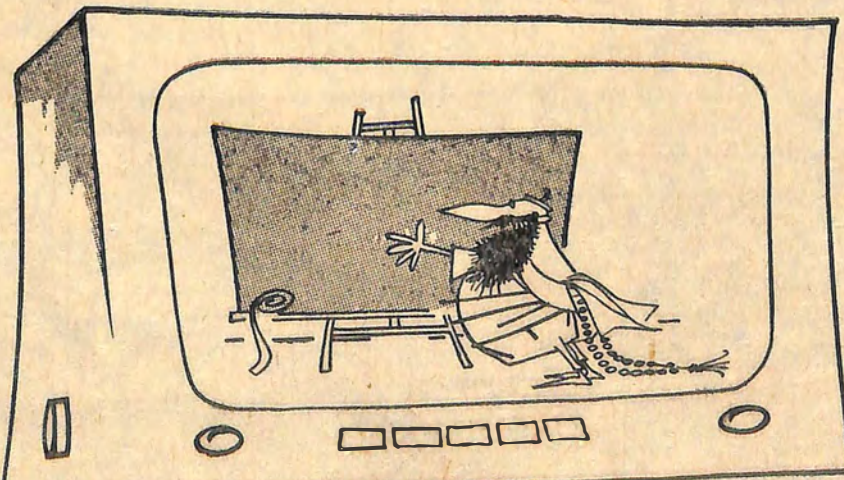
— Ben Irak Başbakanı Arif...

— Ohoo Arif'cim, tamam se-
nin dediğin iş oldu. Bizim oğla-
m, senin anlattığın gibi sünnet
ettirdik, kerata iki günde ayağa
kalktı.

— Haber doğru mu?

— Doğru ya. İstersen telefonu
oğluma vereyim.

— Onu demiyorum ben dos-

Yazısız

tum. Şu Ortanın Solu meselesini soruyorum.

— Sorma, öyle oldu.
— Demek Ortanın Solu kayna-
dı ha?

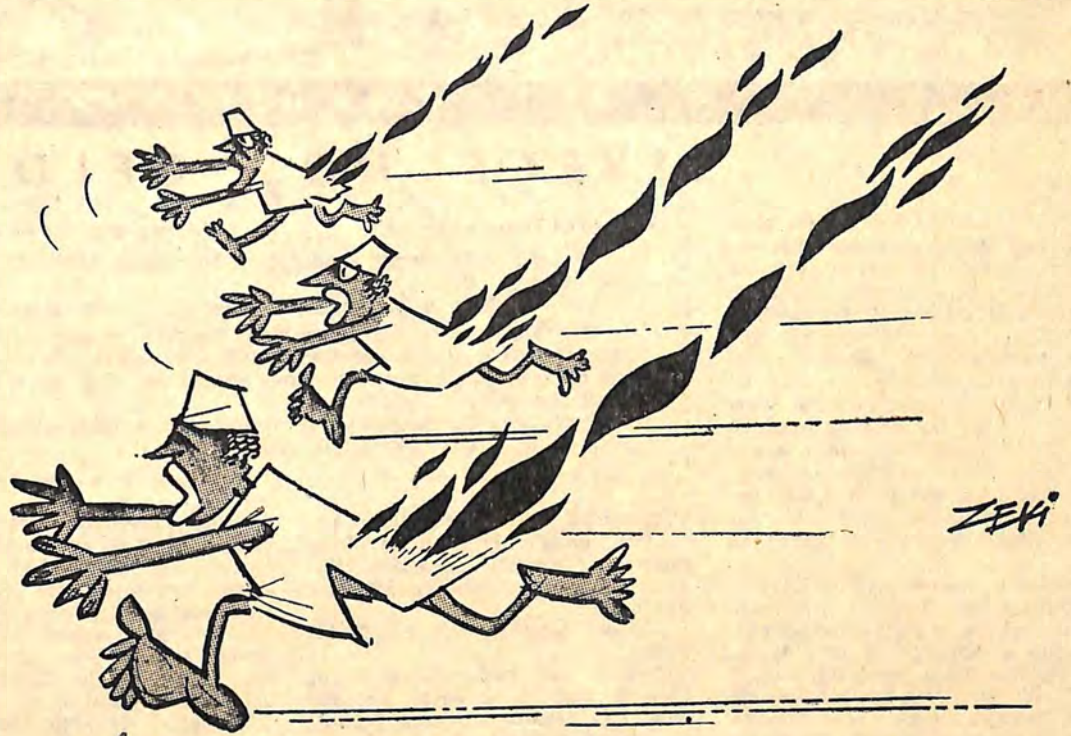
— Kaynadı...
— Şenlik nasıl?
— Fevkalâde...
— Çok etkilendim, çok...
— Aldırma canım, hep bizi Bö-
lükbaşı eğlendirecek değil ya...
Artık çaptan düştü zavallı. Saat
tahsis ederek konuşuyor. Geçen
gün İstanbul'da on saati bir sa-
niye geçirmemiş...

Bu mâsum telefon konuşmala-
rıyla nereden bilebilirdim Orta-
Doğu'nun karışacağını? Nereden
bilebilirdim, kanın gövdeyi götü-
receğini?...

Orta-Doğu'da savaşın başlama-
sından on dakika sonra, İsrail
ve Arap dostlarımdan şu acele
telgrafı aldım:

«Türkiye'de Ortanın Solu kay-
nar da, niçin Orta'nın Doğu'su
kaynamasın? Biraz şenlenelim
dedik!...»

Muzaffer İZGÜ

«Ateş kes» uygulandı. — Gazeteler —

YEDİ

PAZARTESİ

Çınarlar dile geldi

İstanbul Belediyesi tarafından
Saraçhane parkına dikilen iki
çınara, «Sağlam» ve «Sabır» isim-
leri verilmiş.

Demek İstanbul'da ağaç olmak
için bile, sağlam ve sabırlı ol-
mak gerekiyormuş. Buluş güzel.
Yalnız ne var ki, Belediye yetki-
lileri her dikilen ağaca isim koy-
mağa devam ederlerse, korkarız
şehir günün birinde nazarlıklılı,
maşallah'lı, şürlü, şarkılı taşra o-
tobüslerine dönecek. Hem çok
değil, bunu başarmaları için,
«Sür», «Selâmet» gibi isimleri ve-
rilen üç beş ağaç daha diktiler
mi, yanyana getirdiğimiz ağaç i-
simlerini okur okur, İstanbul'un
durumunu anlarız artık!

«Sular felâket
Sabır selâmet
Dertli İstanbul
Hakka emanet!»

SALI

Yerine göre

Çok şükür, Türkçe'nin resmî
devlet dili oluşunun 690. yıldönü-
münü de kutladık.

Nasıl mı? Söyleyelim. Kimimiz
şapkayla, kimimiz takkeyle; ki-
mimiz «Ye-Ye» ile, kimimiz
«Vals» le; kimimiz «Vıy mösyö»,
kimimiz «Yes» le!..

ÇARŞAMBA

Kovalamaca

İstanbul'da 55, Doğu'da 25 bin
kişiye bir doktor düşüyormuş.

Breh, breh, breh... Ellibeş bin
ikişeye bir doktor!... Hani her bi-
ri günde on kişiyi muayene edip
reçete yazsa, ikinci on kişiye an-
cak, beşbin beşyüz gün sonra sı-
ra gelir! Tevekkeli değil kolay
kolay hasta olmuyoruz... Mikrop
bizi kovalıyor, biz doktoru, bir
tür türlü gelmiyor ki yarışın sonu!...

PERŞEMBE

Tıka basa

Türkes, beslenme politikası is-
temiş.

Eyyaaah, yine olan zavallı biz-
lere olacak anlaşılan. Eskiden
politikayla sadece kafamızı şiş-

renler, bundan sonra karnımızı
da politikayla doyurmağa kalkı-
şacaklar!

CUMA

Bilmece

Orta Doğu'nun kan ve barut
koktuğu günlerde, gazeteler iç fe-
rahlatıcı bir demeç yayınlıyor:
«Üçüncü Dünya Savaşı olmya-
cak!»

Bu demecin sahibi kimdir der-
siniz, muhalefetin güçlü adamı
sayın İnönü mü? Hayır. Paşamız
bugünlerde C.H.P.'yi nasıl topar-
layabileceğini düşünüyor.

Bölükbaşı mı? Hayır. Üstad
1969 seçimlerini partisinin kaza-
nacağını bağıra bağıra ilân et-
mekten dünyanın durumunu gö-
remiyor ki...

Demirel mi- Hayır. ürkes mi?
Hayır.

Gürcü Bacı söylüyor bunu.
Eee, ne yapacaksınız... Bizde
parti meselelerine fazla eğilince
politikacı, dünya meselelerini ele
almak zorunda kalıyor Gürcü Ba-
cı!

CUMARTESİ

Koalisyon ziyafeti

Bölükbaşı'ya göre, «969 yılında
M.P. iktidara gelecek.

GÜN

İnönü'ye göre, 1969 yılında C.
H.P. iktidara gelecek.

Demirel'e göre, 1969 yılında
A.P. iktidara gelecek.

Aybar'a göre, 1969 yılında T.İ.
P. iktidara gelecek.

Feyzioğlu ile Türkes de aynı
iddiada... 1969 yılında iktidara
kendi partileri gelecek.

Bütün politikacılarımız için bir
ikbal devri başlayacak anlayacağı-
nız. Bugün muhalefette birbirine
dış gösteren partiler, sığılmaya
çalışacakları iktidar koltuğunda
kardeş kardeş, güzel güzel, doya-
sıya birbirini yiyecek! Artık bu-
nun adına da Milli Koalisyon Hü-
kümeti yerine, Milli Koalisyon zi-
yafeti denecek her halde.

PAZAR

Fasit daire

Feyzioğlu, «Sınıf aavkgası felâ-
ket ve sefalet getirir» demiş.

Öyledir. Sınıf kavgası felâket
getirir, felâket sefalet getirir, fa-
kat en önemlisi bütün bunlar, ne
istediğini bilmeyen bir takım po-
litikacıları başımıza getirir!

Bir muhtar, muhalif olan bir köyü yaktı. — Gazeteler —

BİZİM NERON!

İSVEÇE HOŞ GELDİK..

KOYU kırmızı tuğlalı eski yapıları ile Hagagatan'ın kasvetli bir havası vardır. Bu sokakta çoğunlukla beyaz zenciler oturur. Yugoslavlar, Macarlar, Yunanlılar... İsveçlilerin sayısı ise yirmiyi bulmaz. Diğer İsveçliler, ağızlarının tadını bilmedikleri için, rutubetli tavanelerinde dünyanın en nefis mantarları yetişen bu viran yapıları birer ikişer terkedip modern evlere kaçmışlar. Onlar gittikçe, yerlerine, kendilerini bu memlekette eşek kulağına konmuş kelekler gibi bir garip hiddesden beyaz zenciler gelmiş.

Bundan bir buçuk yıl önce İsveç'te, Hagagatan için özel bir örfi idare ilân edilmesine taraftar olanlar çoktu. Zira o zamanlar bu sokakla ancak nükleer silahlı bir ordu başa çıkabilirdi. Belediye ise bu konuda daha insafli çıkmış ve sokaktaki yapılar için toptan bir istimlak kararı almıştı. Fakat bu karar bir türlü gerçekleştirilememişti. Yıkım işinde çalışacak cesaretle babayığit işçi bulunamadığı için... Hiç kimse, görünmez bir kuvvetle suç işlemeye teşvik eden Hagagatan'da çalışmak istemiyordu.

Geçen yılın Mart ayında bu sokakta bir yangın çıkmıştı. Belediye başkanının bin bir ricası ile Hagagatan'a gelen itfaiye erleri yangını söndürmek yerine vasıtalarının yedek benzin bidonlarındaki yakıtla bir evi daha ateşe bulayıp gözden kayboldular.

Yangının büyümesi üzerine olay yerine gelen belediye meclisi üyeleri, yanan evlerden dökülen alevli tahta parçaları ile birbirlerine saldırdılar. Görünürde, «Yangın benzinle mi, yoksa mazotla mı büyütülmeli» tartışmasından doğan kavganın aslında tek sebebi, Hagagatan'ın uğursuzluğu.

Yangını yağmur söndürdü. Tiksin-ti dolu damlalar...

Türklerin bu sokağa gelmeye başlaması, yangından üç hafta sonraya rastlar. İlk taşınan da, Baba Kâmil'di. Arkadaşları:

— Gıtme oğlum o musibet yere! demişlerdi. Gıtme, aklını başına al! Memlekette çoluk çocuk bekliyor.

— Kardeşler, demişti Kâmil, biz buraya kaydırak oynamaya gelmedik. Alınımızda yazıyorsa ölürüz. Niçin geldik biz Türkiye'den? Para kazanmak için... O yüzden, nerde ev var, orada otururuz. Gerisi vız gelir.

Bir Türk'ün gelişi, Hagagatan'da ilgiyle karışık bir can sızıntısı yaratmıştı. Türklerin hâkimiyetinde

Kırkaltı yıldır kendi kendisiyle yarış halinde olan Akbaba, yeni bir değer daha kazandı:

Mizahi hikâyeler ve fanteziler yazarımız Yalçın Kaya.

Yalçın Kaya her hafta İsveç'ten, dışarıda çalışan vatandaşlarımızla Avrupalılar arasındaki ilişkileri, mizahi yönden ve her biri bağımsız bir hikâye niteliğinde «Sımsıcak.. Bumbuz..» başlığı altında yazacak.

Saygılarını daima yeniyi ve güzele açan Akbaba'yı bu genç imza ile daha çok seveceğinizi umuyoruz.

yüzlerce yıl yaşamış milletlerin çocukları bundan hiç memnun olmamışlardı. Macarlar, Yugoslavlar, Yunanlı bir grup, Kâmil'in kapısına dayandılar:

— Yarın buradan yıkıl git, Türki! Yoksa...

Tercümanlığı Türkçe bilen, siyah, kıvrık saçlı, kısa boylu bir Yunanlı genç yapıyordu. Baba Kâmil, iri yarı gövdesini içeri çekerek:

— Ayakta konuşmak olmaz! dedi. Buyrun şöyle.

Şaşırın adamları, nâzikâne bir zorlamayla içeriye buyur etti, oturttu. Kendisi, mutfağa geçip on dakika sonra bir tepsi dolusu okkalı kahveyle döndü. Köpüğüne parmak batmıyacak, mis gibi bir kahveyle...

Düşman bakışlar, fincanları görünce bir tuhaf oldular. Bir ağızdan:

— Türk kafe!... diye bağırdılar sevinçle.

Yunanlı, elleri titreyerek fincanı alırken:

— Benim nenem hep yapardı bize! dedi.

— Bizim de yaşlı bir komşumuz vardı, dedi bir Macar. Hep böyle kahve pişirirdi misafirlere. Beğenmiyenlere «Buyur, kapı orada!» der...

Kâmil, tercümanlığı yapana:

— O kadar arkadaş! dedi. Kapı orada!...

Hemen arkasından ekledi:

— Şaka ettim ha!... Biramız da var. Ama, canınız adam öldürmek istiyorsa, kama da var.

Üsküplü bir Yugoslav:

— Sen, dedi, her gelene böyle ikram edecek olursan...

Kâmil, bıyıklarını büküp:

— Eee, bizim dedeler sizin epey şeyinizi yiyip içmişler, dedi. Biz bu kadarlık da yapmayalım mı? Sizin-kiler hiç bizim oralara uğramamışlar.

Yunanlı, mânidar:

— Bana diyemezsin bunu, dedi. Bizimkilerin bir ziyareti var size.

— Ohoooo, dedi Kâmil, üç yıl! Üç yüz yılın yanında üç yılın lafı mı olur?

Kahve faslından sonra içki fash başladı. Herkes, evinde alkol namına ne varsa aldı, getirdi. Kâmil biraların arkasından bir şişe de rakı çıkarınca keyifler tamam oldu.

— İçin ulan inekler! diye bağırdı Kâmil. İçin de biraz insanlık öğrenin... Size insanlık öğreteyim diye geldim ben Türkiye'den.

Yunanlı, Kâmil'in söylediklerini «inekler» lafı da dahil olmak üzere tercüme etti. Kalkahalar patladı.

Bir diğer Yunanlı:

— Ama biz de bir şeyler getirdik! dedi gülerek.

— Kimden gördün de getirdin, babalık!... dedi Kâmil.

Kalkahalar...

— Doğru söylüyor Türki!... dedi hepsi.

Kâmil, zeytinyağıyla parlatmış bıyıklarının ucunu oynuyordu:

— Biz, arkadaş, dobra dobra konuşmak için geldik Türkiye'den! dedi. Frenk kıvrıması yok bizde. Doğru doğru, eğri eğri.

Üsküplü Yugoslava bakarak:

— Öyle değil mi, komünist yavrusu? dedi. Devlet beslemesi, öyle değil mi?

— Bizde komünizm yok, sosyalizm var! dedi Yugoslav.

Elini masaya vuran Kâmil:

— Ulan, bu canına yandığının komünizmi de Yugoslavya'da yok, Rusya'da yok, Çin'de yok. Pek ne rede bu? dedi. Amerika'da mı?

— Politikayı bırakalım dostum şimdi! dedi Yugoslav. Başka muhabbet mi yok?

— İyi söyledin, dedi Kâmil. Ben de politikadan kaçtığım için geldim Türkiye'den. Yok sen gericisin, yok sen bizim merkezin solundasın, yok merkezin içindesin! Üf artık, illallah!

O sırada Selâhattin ile Bahri çıkageldiler. Hagagatan'da oturan Hristiyan bir Arnavut, kendilerine telefon etmişti. Adam, onlarla aynı fabrikada çalışıyordu. Telefonda «Kuşun, sizin Türk'e başkan var! Parçalayacaklar!» demişti telaşla. Çok iyi bir adamcağızdı. Türkleri sever-

di. İkide bir «Biz, sizin hocalardan yaka silkerdik. Şimdi başımıza bir Enver Hoca geldi ki, hiç sormayın!» Bunu söylerken de etrafı korkulu korkulu gözden geçirirdi.

Selâhattin, içki sofrasına bakıp Kâmil'e:

— Yüreğimiz ağızımıza geldi yahu! Bize demişlerdi ki...

İkisinin de elinde gazeteye sarılmış perde sopaları vardı.

Yunanlı, kendilerine:

— Sefa geldiniz! dedi. Buyrun o-turun.

Sopalar masanın altına bırakıldı. Kâmil, Bahri'ye:

— Bugün çarşıda senin moruğa rastladım. Bana «Kes o bıyıkları! Yakışmıyor!» dedi. Ulan, ne ukubet karı o be! Nasıl yatıyorsun onunla?

— Vaaay!... Demek sana niyetlenmiş. «Olur! Kızını yolla, keserim!» deseydin.

— Öyle demedim. «Önce sen kendi bıyıklarını kesene!» dedim. «Erkeğe yakışıyor ama, kadına yakışmıyor.»

— Ohhaaa! diye bağırdı Bahri. Denir mi lan öyle?... Şaka söylüyor-sun?

— Vallahi dedim!

Yunanlı, ikisinin konuşmalarını diğerlerine tercüme etti. Önce şaşkınlıktan doğan bir sessizlik. Sonra gürül gürül koyverilen kakhaha m-karaları.

— Çok mu yaşlı? dedi Yunanlı.

— Eh, dedi Kâmil, ninesi olur rahatça! Türkiye'deyken fıstık umdu, geldi muşmula buldu.

— Aptal, ben buraya karı için mi geldim? dedi Bahri.

— On altılık kız için geldin ama, İsveçli yavrular yabancıya yüz ver-miyor.

Yunanlı açıkladı:

— Seninki Türkiye'deyken duymuş, on beşini dolduran İsveçli kızlara kanun karışmıyor diye ondan... Bizim Türkler Avrupa'ya yüzde seksen, karı-kız dalgasına geliyorlar. Baş sebep bu. Para ikinci derecede kalyor. Önce eviz, ondan sonra döviz. Biraz da «Avrupa gördük!» dalgası için...

— Pek, sen ne için geldin? dedi Selâhattin.

Kâmil:

— Ben saklamıyorum, evlâdım: Yavru dalgasına geldim. Fıstık dalgasına...

Sohbet gece yarısına kadar sür-müştü. Ertesi gecedan itibaren de sırayla bütün evlerde devam etti.

O gün bugündür, Hagagatan'da artık sadece dostluk vardır. Dostluk, eli açıklık, neşe... Uğursuzluk defolup gitmiştir. İlgiyle, birer ikişer, bu sokakta görünmeye başlamıştır. Polisler, icra memurları, çöpçüler, tahsildarlar, postacılar, cenaze levazımatçıları, fahişeler, hırsızlar, esrar satıcıları, gazete müvezzileri, kravatlı dilenciler...

Bir tek olay hariç, on dört aydır hiç kavga çıkmıyor. Eğer Stefan Papo, hâmile Mariya'ya üçüncüden sonra bir dördüncü sigarayla da vermiş olsaydı, o tek olay da meydana gelmiyecekti. Bir sigaracık daha koparamayan kadın, dökümden yapılmış yağ tavasını adamın kafasına indirmekte hiç de haksız değildi. Şu var ki, olan yine kendisine oldu: Karnındaki çocuk düştü. Stefan ise hafif bir baygınlıkla yakayı kurtarmıştı.

Mariya sonradan adamı dâvâ etti:

— Yavrumun düşmesine Stefan Papo sebep oldu! dedi. Tavayı onun kafasına patlatmasaydım, o çocuk düşmezdi.

— Kusura bakmayın, yerimiz kalmadı beyler!..

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Deh!.. Çüş!..

Sesli elbise yapıldı. — Gazeteler —

EMNİYET Müdürlüğümüze, galiba hiç aklından geçmeyen bir teklifte bulunacağım: Bir muşeret polisi kurmak!

Trafik polisi olsun, ahlâk polisi olsun, cinayet polisi olsun da muşeret polisi niçin olmasın?

Akşamları, ortalık kararırken, yüzleri de karanlık, özləri de karanlık, sözleri de karanlık öyle bir kaldırım kalabalığıyla cadde-ler tıkanıyor ki, hâşâ huzurunuzdan kimine «Deh!», kimine «Çüş!» diyecek resmi bir ağız mutlaka, mutlaka, mutlaka lâzım!..

İstanbul'a, kadını yalnız tarla-da görmüş, ormanda rastlamış, dere kenarında gözetlemiş bir yığın doldu. Ayak üstü meyhanesinde iki tek parlatıp sokağa çık-tılar mı, her omuz yuvarlağı, her göğüs üçgeni, her etli dudak, her sürmeli göz karşısında başlıyor-lar kişneyip eşinmeğe: Dil şaka-sından el şakasına kadar...

İşte, muşeret polisinin copu burada havalanacaktır:

— Çüş!.. Kadınli erkekli, geveze bir tat-lısu kalabalığı, yahut mektep kaçkını bir sürü Avaremu... Ya sinema kapısında, ayva göbek bir yıldız karşı, ya bir vitrin önün-de, göğsünde kartal kanat açmış bir örme gömleğe karşı yutkuna-rak toplanmış, çene çalışıyorlar. Yaya kaldırımı, yolcuların değil, onların...

İşte, muşeret polisinin copu

burada da havalanacaktır:

— Deh!..

Yaka düğmesi çözülmüş mintanın-dan simsiyah bir kıl ormanı fiş-kırılmış çakır keyif bir tosun... Boğazını kazıyıp, kaldırımı ispir-tolu bir meze artığı bırakıyor... Cop havada sallanacaktır:

— Çüş!..

Şehrin hareketli bir caddesi. Yirmi beş kuruş avcısı taksi, tam «Durmak yasaktır» işaretinin önünde durmuş, arkasında otomobiller, otobüsler, kamyonlar ve kamyonetler, bir müşteri bindiriyor.

Cop havada bir kavis daha çi-zecektir:

— Deh!..

Stadyum kapısında, sinema gi-şesinde, Migros önünde, kuyruğa baş olmaya çalışan bir buyruk...

Yine muşeret polisinin tek heceli kumandası:

— Çüş!..

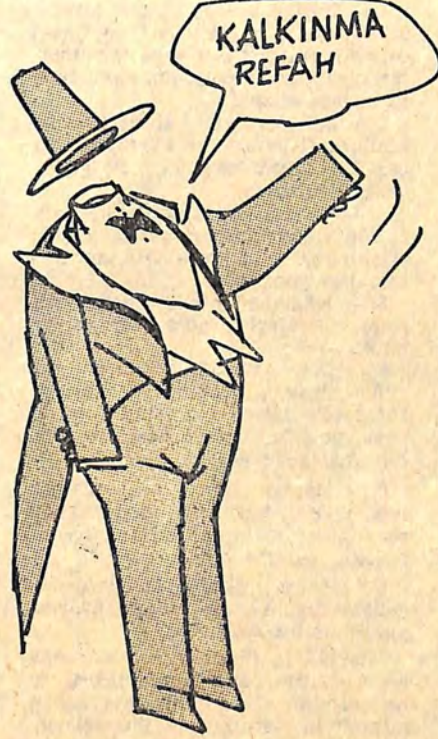
Misalleri, Akbaba'nın sayfala-rundan taşıracak kadar uzatabili-rim. Her gün gördüğümüz, her gün öğrendiğimiz, her gün utan-dığımız şeyleri istediğiniz kadar çoğaltmayı sizin hayalinize bira-kıyorum.

Haaa, muşeret polisi gibi bir terbiye ekibinin ağzına bu iki kaba kelimeyi, bu «Deh» le «Çüş» ü niçin mi yakıştırdığımı soru-yorsunuz?

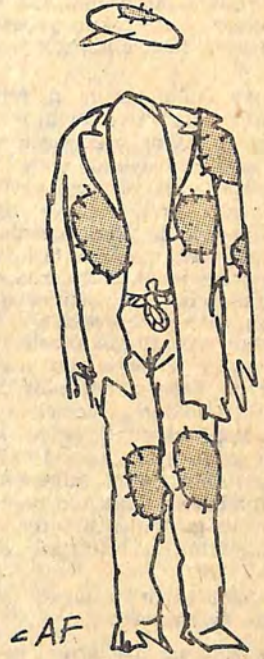
Şehri bu hale getirenlerin in-sanlığından şüphe ettiğim için!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

17 Kasım 1955

Sesli Sessiz!..

Dilenciler toplanacak. — Gazeteler —

— Sıkı durun, topluyorum!..

Komünistlerimiz!

GAZETELERDE çıkan fotoğ-rafları siz de gördünüz el-bet. Bunlar, bizim komü-nistlerimizmiş!.. Üstündeki bü-yük harflerle dizilmiş başlık ol-masa, hatıra daha başka şeyler gelebilirdi: «İngilizlerin serbest bıraktığı E.O.K.A.'cılar...», «Ga-lata'da bir esrar tekkesi basıl-dı...», «Kuyumcu dükkânını so-yan çeteciler...» gibi.

Suratlar, hepsinde eşit çizgileri taşıyor. Kimliklerini okuyunuz, o da tıpatıp birbirinin benzeri: Çoğu işsiz talimandan!

Bunlar, temeli ekonomik ve sosyal bir felsefe olan Marksiz-min bizdeki öncüleri, ha?... Ayak-ların baş olması diyecektim ama, vazgeçtim. Beyinsiz başın ayak-tan farkı ne!

Kaldırımı düşen komünizmden korkmayınız. O, ya fabrika helâ-sına orak çekic çizerken, ya mey-hane duvarına ilân yapıştırırken yakayı ele verir.

Ama, komünist propagandası Millî Eğitim kadrosuna sokulur-sa, mektep kitabı olursa titreye-lim!

Bizde komünizm çeşitli kılık-lara girmiştir: Resim sergisi ol-du, kordelâsım kime kestirdiler biliyor musunuz?.. İstanbul Vali-sine değil, Güzel Sanatlar Akade-misi müdürüne de değil... Balık-çılar Cemiyeti reisine!.. Çünkü, o bir resim sergisi değil, bir pro-paganda sergisiydi: Duvarı, ga-zapla sıkılmış yumruklar gibi ka-falar seyrederiyordunuz... Kalafat yerinde çizilmiş işçi kafaları!

Komünizm, edebiyat oldu: Mehmet Emin Yurdakul'ların,

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'la-rın, Abdülhak Hâmit'lerin, Ham-dullah Suphi Tanrıöver'lerin a-lınlarına «battal» damgası vurul-duğunu, millî edebiyat neslinin okuma kitaplarından süpürldüğü-nü hissiz gözlerle seyrettik. Yeni şiirin vezinsiz mısralarında «Bir ekmeği bölüşenler», «Doğacak gü-neşi bekleyenler», «Kırmızı men-dillerini sallayanlar» hep suçlu-yu kaldırımı arayan polisimizin göremediği sahici tehlikelerdi!

Bizde komünizmi besleyen iki ana meme vardır: Kalem ve fır-ça!

Edebiyat ve resim soysuzlaştı-mı, komünizmden korkunuz...

Soylu sanatkar, komünist ola-maz. Yeter ki, cemiyet ondan sevgisini esirgemesin.

Değerlerimize, bir gençlik dal-gasını, bütün ömür boyunca, Vic-tor Hugo'nun Jean Valjean'ı gibi çekirtmeye çalışmamalıyız. Yir-mi yaş, yirmi beş yaş, bir gönül yaşıdır. Yalnız komşunun göz değmemiş güzel kızına değil, ba-karsınız, bir kaldırım sürtüğüne de tutulur!

Allah, ki sıfatlarından ikisi «duyan» ve «gören» dir Ama, di-ğer iki sıfatı da «affeden», «mer-hamet eden» değil midir?

Biz, onun kulları da duydukla-rımızı ve gördüklerimizi unutma-sını bilmeliyiz.

Asıl «milliyetçilik» budur. De-ğerler kaybetmek değil, değerler kazanmak!

Yusuf Ziya ORTAÇ

6 Şubat 1958

TÜRKİYE Ligi, İkinci Lig, Mahalli Lig futbolcularının, antrenörlerinin ve idarecilerinin dikkatine:

ÖNEMLİ İLÂN

Mevsim dolayısıyla futbol maçları hemen hemen sona ermiş, Türkiye ligi şampiyonu ile, Türkiye liginden düşecek ve Türkiye ligine yükselecek takımlar belli olmuştur. Temmuz başında futbolcularımız istirahat geçerken, takım yöneticileri de transfer faaliyetine girişeceklerdir.

Yüksek mâlûmlardır ki, futbolda yaz tatili kısa sürer. Eylül ayı içinde maçlar tekrar başlayacak ve bu maçlardan kaynakacak olan heyecan, bütün yurt yüzeyine yayılacaktır. Ancak, gerek Türkiye ligi, gerekse ikinci lig karşılaşmalarında bazı takımlar, maçlara fazla önem vermeyen ve ilk haftalarda sürekli olarak puan kaybetmektedirler. Mevsim, sona yaklaşırken, puan kaybeden bu takımlarda bir telâş baş göstermekte ve bazan da tatsız sonuçlar meydana gelmektedir. Bu gibi tedbirsizlikleri önlemek ve zor durumdaki takımları tatsız sonuçlardan kurtarmak amacıyla «Futbol Maçları Alım Satım Müteahhitliği» adı altında bir limited ortaklık kurulmuş ve bugünden itibaren değerli kulüplerimizin hizmetine girmiştir.

Ortalığın başlıca faaliyeti şu konularda toplanacaktır:

1 — Millî lig maçlarının her safhasında, tarife gereğince, arzu eden takıma maç satmak, veya arzu eden takımdan maç satın almak. (Satışlarımız garantilidir.)

2 — Gerek Türkiye liginde, gerek Türkiye kupasında ve gerekse ikinci ligde şampiyon olmak isteyen takımlarla özel anlaşmaya varmak. (Bu anlaşmalar, kapalı zarf usulüyle ve i-

hale yoluyla yapılır. Ancak ortaklık, 2490 sayılı kanuna tâbi olmadığı için, şampiyonluğu dilediğine vermekte serbesttir.)

3 — Futbol sezonu içinde, arzu edilen kaleci, müdafî, haf ve forvet oyuncularını kısmen veya tamamen, bir veya birkaç maç için, karşı tarafa angaje etmek.

4 — Zor durumda kalmış olan takımlara (istenirse ve averaj düşüncesi ile) sıfıra karşı 25 golle galibiyetler sağlamak.

5 — İstenildiği takdirde kalecilerle top yumurtlatmak, ayrıca penaltı yaratmak, müdafilere bayılma numaraları yaptırmak.

6 — Hakeme «yuh eşşeoğlu» avazeleri ile aleyhte gösteriler yaptırmak.

7 — Maç sırasında takım zor duruma düşünce hakeme ve karşı taraf oyuncularına (mevsimine göre) ayva, portakal, gazoz şişesi ve minder fırlatacak ekipler kurmak.

8 — Maçtan sonra stad kapısında bekleyerek haksızlık eden hakemi eşek sudan gelinceye kadar dövecek fedailer tedarik etmek.

Ve böylece futbolun Türkiye'de de gelişmesini, Avrupa futbolu âyırına yükselmesini sağlamak.

İstanbul'da Cumhuriyet Caddesinde Kaymakam apartmanının beş numaralı dairesinde hizmete açılan şirketimiz memleket ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kurulmuştur. Bu bakımdan bütün kulüplerimiz için, maç satın alma zorluğu da ortadan kalkmış bulunmaktadır. Şirketimize vaktinde yapılacak olan müracaatlar üzerine hemen gerekli teşebbüslere geçilerek, maç satmak isteyenlere müşteri, maç satın al-

mak isteyenlere de alıcı sağlanacaktır.

Bir maçta bir kulüpten fazla talip çıkarsa, bu takdirde açık artırma yoluna gidilecektir. Şampiyonluğun yaklaştığı sıralarda yapılacak satışlar pazarlığa tâbidir.

Bu arada bir noktayı da belirtmek gereklidir ki, bu gibi maç alım satımlarında gizlilik prensibine son derece dikkat edilecek, en küçük bir dedikoduya ve hattâ tevatüle yer verilmeyecektir. Beden terbiyesi ilgilerinin, şüphe üzerine vakit vakit gösterecekleri muhtemel tepkiyi önlemek ve etkisiz bırakmak düşüncesi ile, kulüp başkanlarının, antrenörlerinin veya menecerlerinin ağzından kamu oyuna duyurulmak üzere «beyanat» örnekleri de hazırlanmıştır. Karşılığı satış bedeline dahil olan bu açıklamalar, bir takım suçlamaları zararsız kılacak şekilde hazırlanarak muhterem basına sunulacaktır.

Bir fikir edinilmesi için bunlardan bir örnek verilmesi uygun görülmüştür:

«Geçtiğimiz pazar günü, Muşmulaspor kulübünün rahatça kazanması gereken bir maçı, 29 gole karşı iki gol gibi net bir skorla kaybetmesi yüzünden, sayın Devlet Bakanının, bundan böyle şikeye karşı sert tedbirler alınacağı yolundaki beyanatı Muşmulaspor idarecileri arasında üzüntü ile karşılanmıştır. Muşmulaspor'un antrenörü Döngeloviç, bu konuda, dün şu açıklamayı yapmıştır:

Sayın Devlet Bakanının, sabah gazetelerinde yayınlanan beyanatı, kulübümüz camiasında hayretle karşılanmıştır. Muşmulaspor takımının

birbirinden centilmen oyuncularını maç satacak karakterde insanlar değildir. Her birinin başında bir şeref hâlesi halkalanmıştır. Spor, spor olarak yapan ve dürüstlüğü de spor terbiyesinin kaçınılmaz bir gereği sayan futbolcularımızın, bir menfaat karşılığı maçı kaybettiklerini öne sürmek, hiçbir vicdanın tasvip edemeyeceği haksız ve korkunç bir ithamdır.

Kalecimiz Kuzgun'un bütün maçlar süresince, toplam olarak 7 gol yediği halde surf' düdüğü maçta 29 gol yemesinin sebebine gelince:

Maçtan sonra oyuncularla tek tek yaptığımız görüşmeler ve soruşturmalar, kaleci Kuzgun'un safa kesesinde taş bulunduğunu meydana çıkarmıştır. Karşı taraf forvetinin her hücumunda, Kuzgun'un adalelerinde meydana gelen gerilme sonucu, safa kesesindeki taşlar sancı yapmış ve dolayısıyla Kuzgun, iki büküm olmak zorunda kalmıştır. Kaleye giren goller, Kuzgun'un hep böyle sancılanarak iki büküm olduğu zamanlara rastlanmıştır.

Müdafilere gelince:

Nurcan ve Tezcan düdüğü maçta görevlerini yerine getirmişlerdir. Ancak Tezcan'ın sol ayağına giydiği ayakkabının içindeki çivi, maç boyunca bu sporcuyu çok rahatsız etmiştir.

Santrhaf görevini yapan Aycan, müdafaaada zaman zaman aksamıştır. Yapılan soruşturmada, o gün Aycan'ın sabah kahvaltısında palamut pilâkisi yediği, bir şanssızlık eseri olarak boğazına balık kılacağı taktığı, maç saatine kadar uzunca bir cimbız tedarik edemediği için, kılacağı çıkarmayı da başaramadığı, bu yüzden maç süresince soluk almakta güçlük çektiği anlaşılmıştır.

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki, takımımızın yenilmesi, sadece fizik ve fizyolojik kondisyonların aleyhimize işlemesinden doğmuştur. Bunun dışında bütün sporcularımız, şike iddialarına karşı tam bir isyan halindedir.»

Yukardaki örnekten de anlaşılabileceği üzere, maç satan takımlara dil uzatmaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Buna rağmen, federasyonun vereceği kararları, şirketimiz, Danıştay'dan bozdurmaya taahhüt eder. Ayrıca kulüplere bu konudaki garantiler de, noter senediyle verilir.

Yukardaki şartlara göre şirketimizle anlaşma yapmak isteyen kulüpler acele etmelidirler. Lig maçlarının birinci devresindeki anlaşmalarla ikinci devresindeki anlaşmalar arasında, tarife bakımından fiat farkı bulunduğundan, istektilerin şirketimize bir an önce başvurmaları menfaatleri icabındandır. Keyfiyet sporseverlere saygı ile duyurulur.

NOT:

Spor-Toto oynayıp da sürpriz kovalayanlar, şirketimize başvurdukları takdirde memnun edileceklerdir. Spor-Toto maçları özel pazarlık ve anlaşmaya tâbi olup, mektupla yapılacak müracaatlar kabul edilmez.

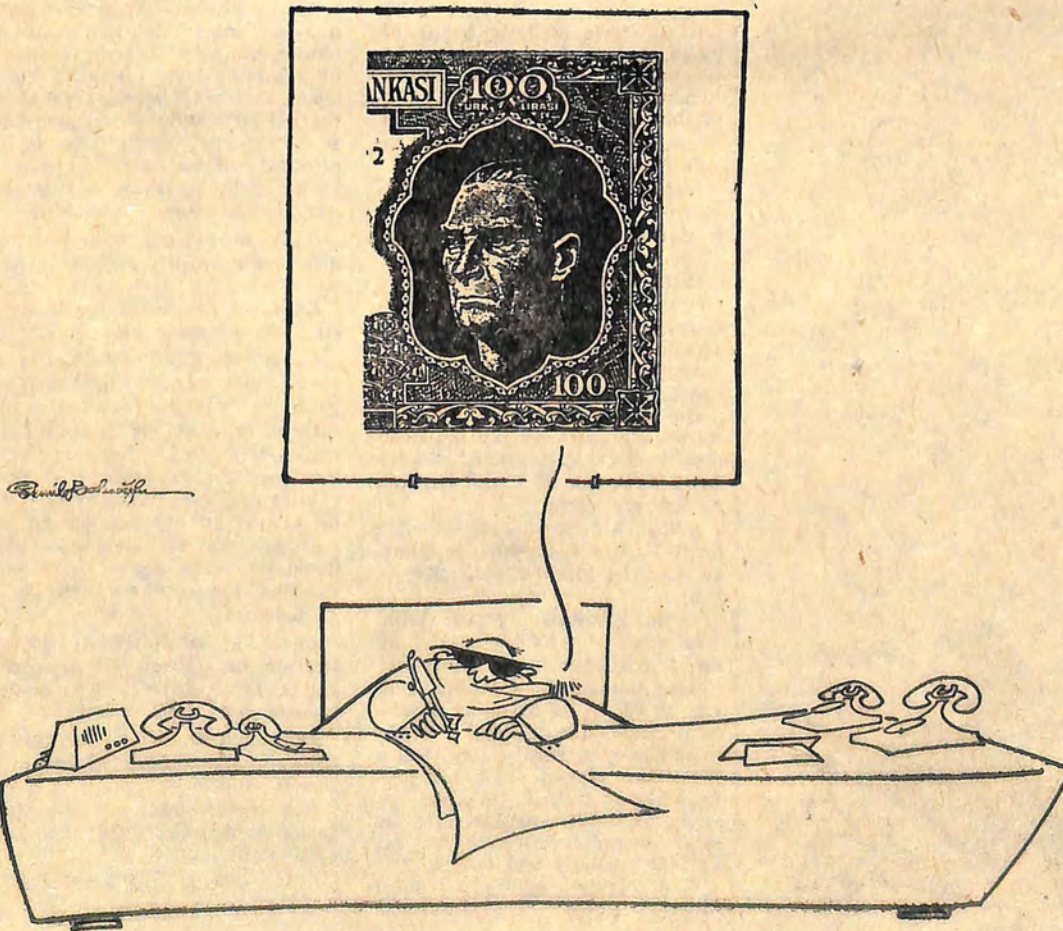
Kulüpler arasındaki maç alım satımlarında, ilk tüccarı kefil göstermek sureti ile, bono mukabili takistile muamele yapılabilir.

Türk sporunun kalkınmasından gayri hiçbir endişesi bulunmayan şirketimiz, bütün müşterilerine hayırlı maçlar dileyerek, değerli kulüplerimizin siparişlerini bekler.

«Futbol Maçları Alım Satım Müteahhitliği» adına
Nuri Hakyemezöğlu

Bu ilânın gazetelerde yayınlanmasına aracılık eden:

Adnan VELİ

Atatürk sevgisi!

Yazısız

Ankara

HAFİF SÜVARİNİN HÜCUMU:

Derede kâğıt bardaklar yüzüyordu, yüzlerce... İki çocuk az çarpılmışlarını avlayıp ceplerine tikiyorlardı. Testiler gibi şişmişti cepleri...

Yamaçlarda, mini etekli, bronz uzun bacaklı, kafaları külâhlı, maviş bakışlı kâtibeler kol geziyordu... Toz dumana, duman toza katılıyordu. Havada kakao rengi füzecikler patlıyordu, yerde yalancıkdan topar... Yüzlerce piyade, bir sarı bayrağa doğru saldırıya geçiyordu.

— «Öl» diye bağırıyordu bir ölüm borusu!

Bir kısmı yere seriliyordu cansız, birkaç saniye sonra kalkmak için... Provalıydı bu çünküm... (Ah Yusuf Ziya'm benim «çünküm» lerime nice takıldın!)

Sakallı bıyıklı, pelerinli «Rus» askerleri dört nala koşuyordu, yabanıl!

«Hafif Süvarinin Hücumu» çevriliyordu Cihanıye, Sincan ve civarında.

FLİM VE BİZLER:

«Bir film çevriliyor» diye bir komedi çevirmek mümkündü buralarda. Öyle «şirinlemesine» işler oluyordu ki...

Osmaniye köyü birkaç haneliktir, kerpiçten gürbüz gürbüz, tokmak tokmak, kavgacı kavgacı «bebeleri» vardır. Ve işini bilir büyükleri... Bir köy evini film çeviricileri karargâh diye seçmişlerdi, 1200 lira aylıkla ve sahibini dikmişlerdi evin etrafına 600 lira maaşla. Sahibi gece bekçiliğini de istiyordu, bir 600'lük daha ilâvesiyle... Filmin çevrileceği çıplak yamaçları sayfiye evi fiatına kiralamışlardı «oralılar», yabancılara... (Ben şahsen memnundum!) Ve ikidebir tam film çevrilirken, kiralık olmayan yerlerde traktör oynatıp gürültü çıkartıyorlardı ki... «Aman zaman film bozuluyor ses yüzünden» diye kendilerine yalvarırlar... Yalvarılınca da, inisiyatif elde tutanların edasıyla, yeni yeni mali istekler öne sürülür...

Mali şartların hepsini kabul ediyorlardı film çevirenler. Türkiye'de 2 milyon dolar harcamaya mezuindular, yani yirmi milyon Türk lirası ve seve seve de harcıyorlardı... Bir köy çeşmesini de, 15 bin banka nota kiralamışlardı!

Ama ben gene memnundum, çünkü gurbette nefes almanın bile paraya bağlı olduğunu nefsimde tecrübe etmişim nice defa... Yaaa!...

Artık bizlerden «bedavalananlar» olmasın istiyordum...

VE MİLLETVEKİLİ ŞAŞTI:

Beşer... şaşar... «Yahu bu bir film değil, bir devlet!» diye şaşı milletvekili. Halbuki orta halli bir film. Bu orta halli film için, adamlar elli taşit, 180 kişi personel, bizim ordudan da 2500 kişi kullanıyorlardı. Hepsinin katmerli rahatı temin edilsin diye, Sincan köyünün yakınında bir şehir kurmuşlardı pırıl pırıl. Yatacağı yerleriyle, gazinosuyla, santraliyle, harasıyla. 2500 erin gayretine karşılık, bu birbuçuk milyon tutarında şehri bırakacaklardı bize. Bir de mektep hediye edeceklerdi. Bir de yol yapmışlardı köye kilometreler boyunca, stabilize... Bir de yüzlerce kılıç, tüfek ısmarlamışlardı Ankara kılıççılarına, bir de yüzlerce üniforma diktirmişlerdi Ankara terziilerine...

Bir köşede, dağ gibi, teferruatlı giyinmiş, ayağı çizmeli mankenler vardı. Harb ölüleri idi bunlar. Uzak-tan canlıdan farketmek imkânsızdı.

Hafif Süvarinin Hücumu Ruslara karşıydı. Hücum edenler İngilizler, Fransızlar ve Türklerdi. Türkler gözükmüyordu veya bir yerinde gözükeceklerdi. Bir yerinde de, «Sol cennah sağlam... Çünkü Türkler orda» denecekti... Öyle kolay kolay propagandasını yapmaz elâlem, elâlemin!

Yalnız Jénérık'te, «Bu film Türkiye'de çevrildi» yazılacaktı... Bu da iyiydi, diğer film şirketlerini davet bakımından!

VE ŞİMÇİK...

Ve şimcik şu olacaktı... Şimdiye dek, bizimkiler beşinci sanat adıyla anılan sinema sanatına değer vermemişlerdi... Bu beşinci sanata, tabii televizyon da denildi... En büyük propaganda aracının bu olduğu birden anlaşılabilecekti. Çünkü filmciler, film çekmelerine, büyüklerimizi davet etmeyi düşünmüşlerdi. Tahta tribünler inşa ettirmek istiyorlardı, büyüklerimiz rahat seyredebilsinler diye...

«— Ve şimcik olacak iş suuu... Yeni bir kurtarıcı bulduk: Sinema... Daha önce turizm'di hepimizi kurtaracak. Nedense kurtarmadı... Daha önce demokrasiydi hepimizi kurtaracak, nedense kurtarmadı...»

Ve şimcik... Kırk milyon madde, seksen milyon eksikli, yirmi milyon göstermelik yamalı bir tasarısı sunulur muhakkak, ve her gönlüde yatan bir sinema makinesi dikilir tepemize... Her yer sinemalık, her politikacı sinemacı, her seçim bölgesi sinema perdesi olur artıkin!...

Ahbablar... Bu, sinema-televizyon,

Mektubu

toplum kalkınmasına müthiş bir araç... Ama ve lâkin, o aracın ilk adımlarından, ne hale geleceğini sonradan anlamak kolay... Bir televizyon tasarısına göz atın... İstanbul, İzmir, Ankara gene ilk plânda, bu suni şekilde şişirilmiş üç kent!

Ve duyacağım şimdi politikacıları: «Efeem... Toplumun kalkınması için televizyon»...

Bre birader, toplumun kalkınmasıysa... Hakkârî'den başlar, benim bildiğim... İstanbul'da, Ankara'da İzmir'de, ancak ticarî televizyon kurulur, ama derdini kimlere döktüp anlatam... Dert sevmiyor kimse!

Gene rayımdan çıktım Akbaba... Ama bıktık, amatör denemelerinden, amatör sözlerinden, amatör vaatlerinden!

Beşinci sanatın temsilcileri, bizim Mehmetçiklerle birlikte çalışmalarına devam ediyorlardı... Bizim Mehmetçikler, âlem... Saatlarca, güneşte prova yapmaktan yılmıyor, kendilerini taşların üzerine küt diye sermekten yılmıyor, da neden yılıyor biliyor musunuz?... İskoç kıyafeti gymekten... Hele komut:

— «Oğlum fistanlılar» diye verildi mi, tepelerine güneşten yakıcı bir şeyler vuruyor...

Oğlum... Fistanlılar... Ben de sizlere hitap ederim ve derim ki... Beşinci sanat müthiş!... Beşinci sanat önemli!... Yalnız, hiçbir memleket (Mehmetçik ağızıyla), tek bir kolla kalkınmamıştır. Bu kol, ister turizm, ister sinema, ister palavra, ister ahtapot kolu ola!...

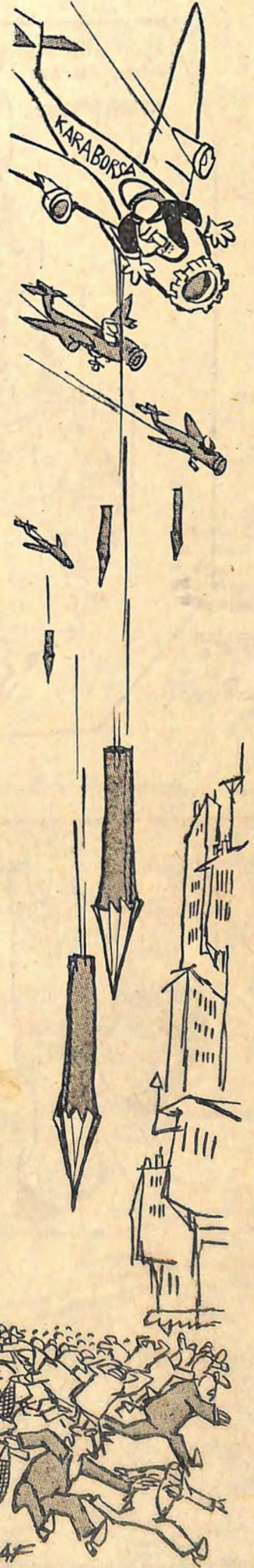
Yalnız gerçekten ve ciddiye bu işe önem vermek gerek... Ve dünya kadar film, o Süleyman Demirelin haklı olarak menettiği ve uğurlarına Türkiye'yi boydan boya döşeyecek kadar kâğıt harcanmış olan (senelerden beri!) Takvimler, acenta'lar, davetiyelere verilen paralardan çıkabilirdi... Yaaa!...

Ama şimcik beşinci sanatı gecinden keşfettik!... Elâlem bir altıncı sanat bulmak üzereyken!...

Kâğıttan bardaklar, suların üzerinde yüzüyordu bir türlü batmayan ümitlerimiz gibi... Ve iki tokmak gibi yanık tenli «bebe», onların hırpalanmamışlarını cebe atıyordu... Kısa fistanlı mavi sekreterler yamaçlarda dolaşıyordu, Mehmetçiklerin inik bakışlarının önünde!

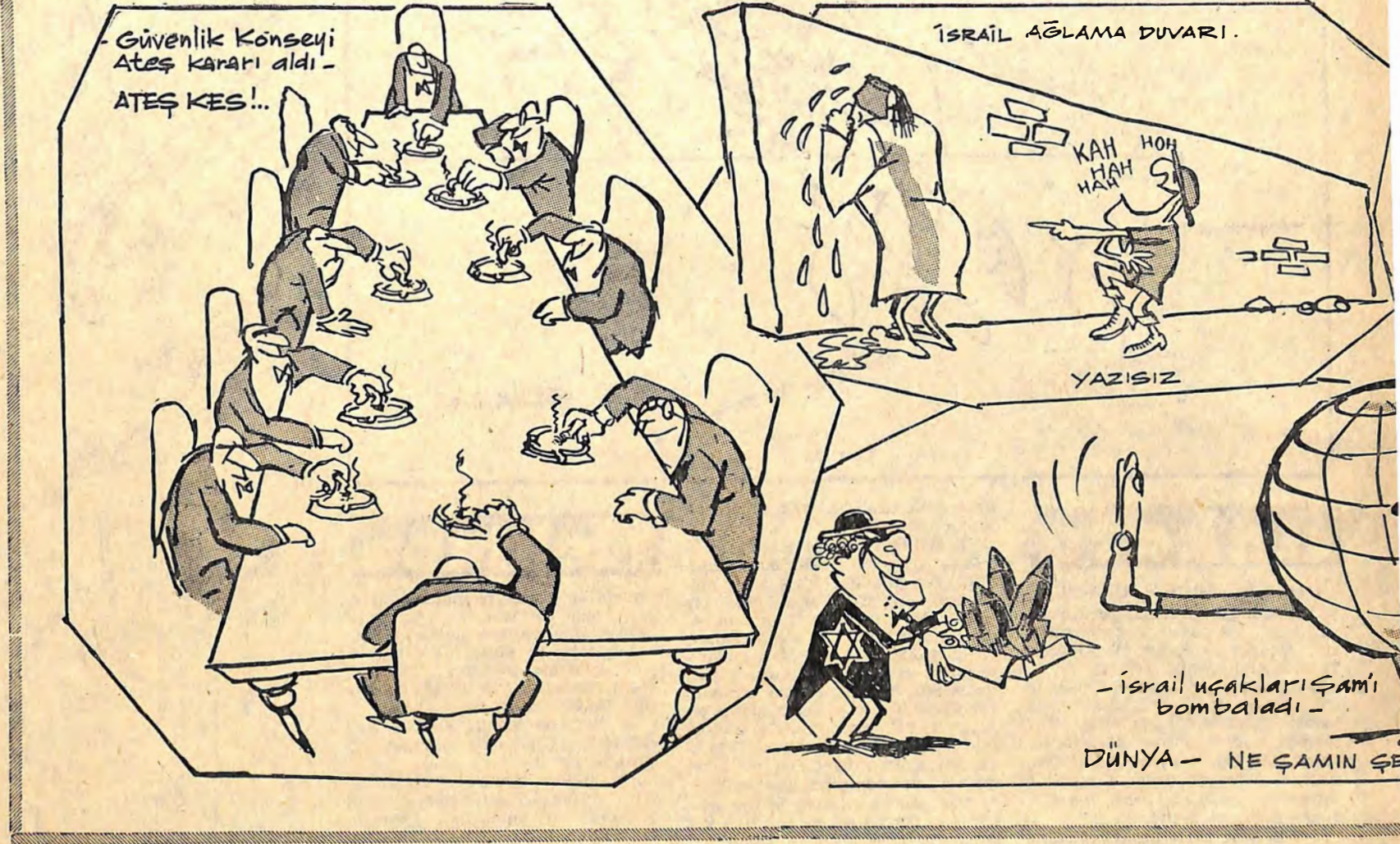
Ve milletvekili şaşıyordu: «Gözümle görmeseydim hiç inanmazdım» diye.

Nimet ARZIK

Bombardıman!

Panoramik

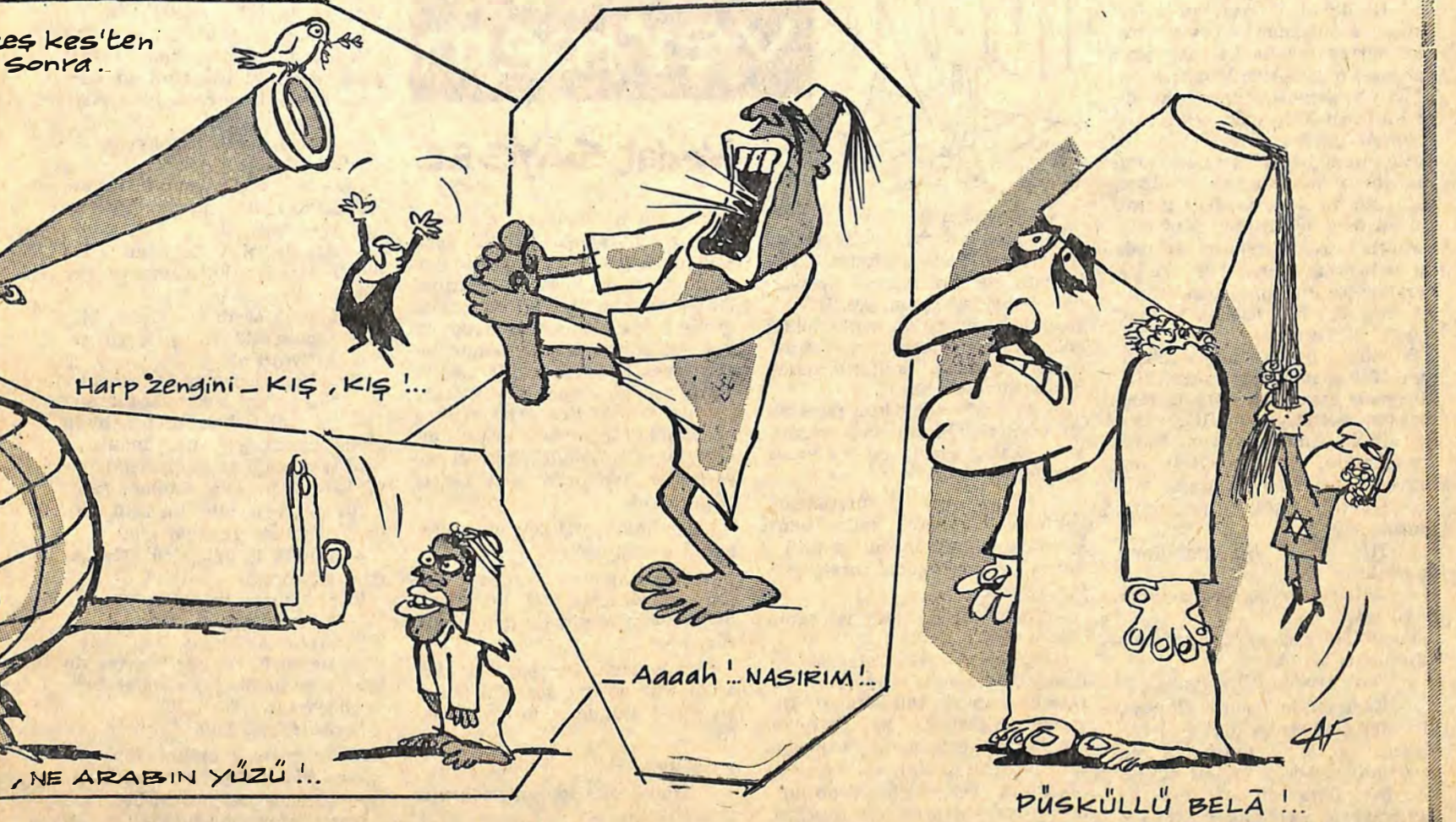

— Dünyada en çok doğum bizdeymiş...
— Neden acaba?..
— İşsizlikten!..

Bir parti

Müjdem var vatandaşlar... Mideci arkadaşlar!
Bir parti kuracağım!
Siyaset böyle başlar: Yağdıracağım taşlar,
Alev savuracağım...
Bir parti kuracağım!
Yok susanın değeri... Dilsizim bundan geri
Bir pul etmez ciğeri!
Cammı taktım dişe... Ne dediniz, bu işe
Niçin mi verdim karar?
Önemli sebebi var:
Yolum Başkente düştü.. Dostlar başıma üstü
— Hoşgeldin Necdet Rüştü!
Davet ettiler bara.. Dikiz ettim bir ara:
İçiyordu liderler...
Oooh... Hayat buna derler!
Apıştık birdenbire.. Şampanya olmuş dere:
Akıyor midelere!
Barışmış döğüşenler.. Yiyor havyar kesenle
Havyarı tabak tabak...
Kulüpte cünbüşe bak!
Çekildik bir kenara.. Herkeste girila para...
Biz basmışız mantara!
Beni sanmayın sızdı.. İçtikçe gözüm kızdı:
Dedim: Kararım karar,
Akıllı Parti kurar!
Nasıl, Mayıs gecesi, şaşırttıysa herkesi
Türkeş'in kalın sesi;
Kapınca hoparlörü, millete üstüinkörü
Vereceğim konferans,
Böyle açılacak şans!

Orta Doğu...

uracağım!

Seçimlere ne kaldı: Bir iki sene kaldı...
Bende bir çene kaldı,
Çekti para suyunu.. Dedim: Göster boyunu,
Atıl meydana Efe,
Sen de ulaş hedefe!

Ol bir parça mürayi.. Hoşgör biraz, enayi,
Yalanı, iftirayı!
Püştü —bir bak sokağa— politika ayağa:
Dön bir sola, bir sağa;
Benze bir fırlıdağa!

İdeal: Konmak lüpe.. Olsun kulakta küpe,
Parti şifronu: L.P.
Yani: Lüpcü Partisi.. Olmaz bundan iyisi:
Doyuracak herkesi..
Çıkmaz kimsenin sesi!

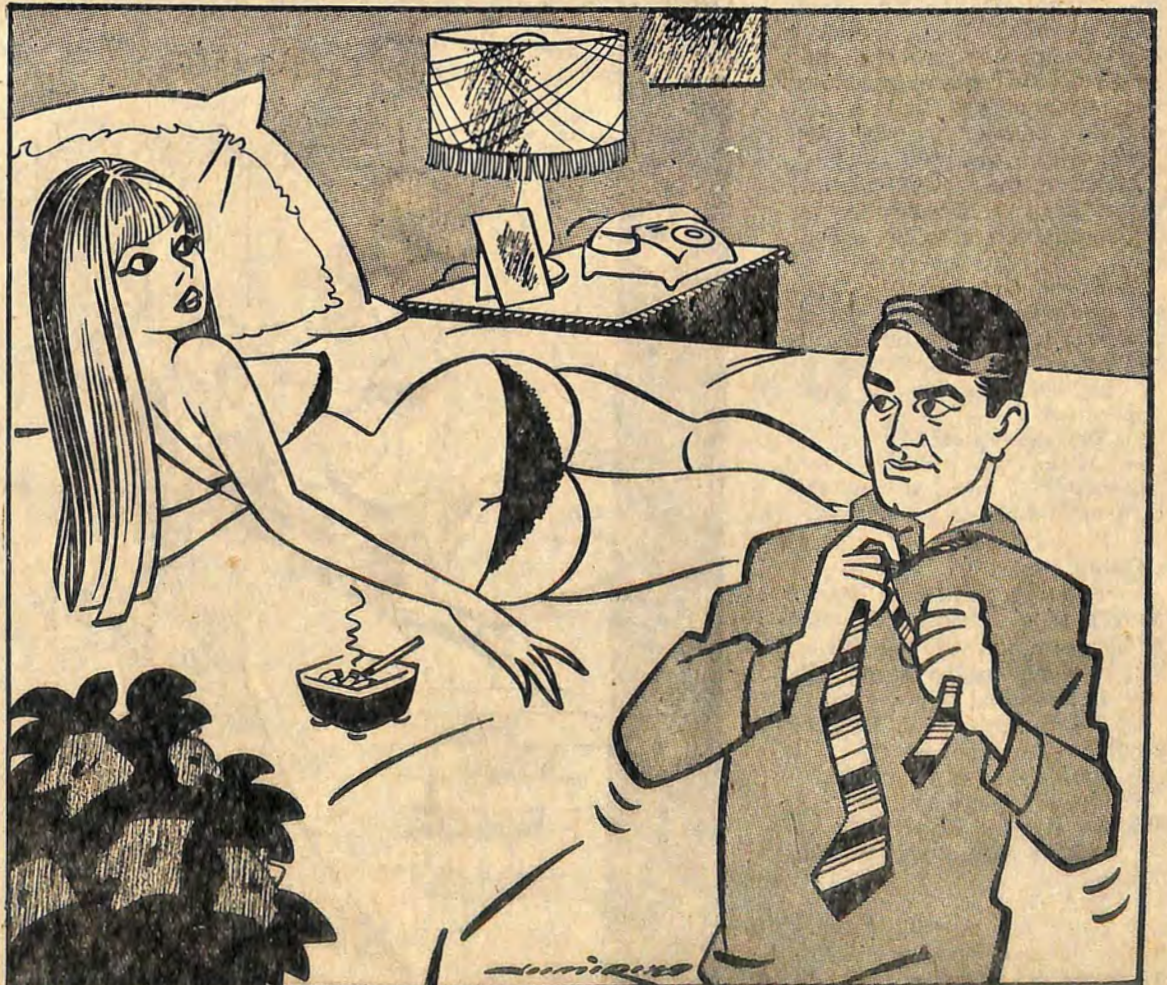
İyaset de bir kumar.. Genç, yaşlı medet umar:
Binlikler tomar tomar!
Joldu!amazsam cebi, tanıdık tanımadık
Herkes bana diyecek:
— Boşa tükettin yürek!

İma ya kazanırssaam? Bitecek kaygum, tasam,
Mangır dolacak kasam!
Şaşıyacak talanlar: Gelsin villâlar, hanlar..
Yok muydu, bir zamanlar,
Böyle yükü tutanlar?

İ Mecliste soluğu.. Yan gel, tütür çubuğu..
Kim bırakır koltuğu?
Çekil derler, çekilmem!.. Duyduk, duymadık
bilmem:

Bir parti kuracağım..
Partiyi vuracağım!

Necdet Rüştü EFE

— Bu gece yaptıklarını affediyorum.. Ama
yapmadıklarını, asla!..

KIZ yol kenarında, kolları iki yanına sarkmış duruyor, hiç bir işaret yapmadan boş gözlerle, gelip geçen otomobilleri bakıyordu. Bir gece öncesinin yorgunluğunu hâlâ üstünden atamayan Roger, kızı görünce fren yaptı:

— Gideceğiniz yer yolumun üstündeyse, arabama binebilirsiniz matmazel.

Kız genç ve sevimliydi. Yorgun bakışlarını Roger'e çevirdi:

— Anlayamadım, ne dediniz?
— Gideceğiniz yere kadar götürebilirim sizi, dedim.

Sol kaşını yay gibi kaldıran kız, iki adım geri çekildi:

— Sizi beni ne sanıyorsunuz kuzum?

— Hiç, dedi Roger, sadece yardım etmek istemiştım. Şu yağmur kokan kara bulutlu gök altında öyle yalnız, öyle bitkin bir görüntünüz var ki... Haydi inadi bırakın da, yağmur başlama-dan binin arabaya!

Nazlına nazlına arabaya girip, Roger'in yanına oturdu kız. Baş dik, dirsekleri, muhtemel bir saldırıyı önlemek için kalçalarını koruyordu.

Gaza bastı Roger:

Beni ne sanıyorsunuz?

— Sizi nerede bırakayım matmazel?

— Şehrin girişindeki ilk sokağın başında!

Roger, kızıyla ilgilenmiyormuş gibi kısaca:

— Peki, dedi.

Yağmur olanca hızıyla yağmaya başlamıştı. Arabanın camlarından dışarıyı görünmüyordu. Yanında sessiz sadasız oturan kızın göğüsleri ince bulutunun altında, her nefes alışta kalkıp kalkıp iniyordu.

Aradaki uzun sessizliği, kızın dudaklarından dökülen kelimeler bozdu:

— Bana neden öyle bakıyorsunuz?

— Şaşırdı Roger:

— Kim, ben mi?...

— Elbette siz! Bir hendeğe yuvarlanmamak için, önünüze bakmanız daha iyi olmaz mı?

— Olur ama, inanın kasten size baktığımı hatırlamıyorum.

— Aah, ah! dedi kız. Bütün erkekler nasıl da birbirlerine benziyor... Kasten bakmamışmı! Siz beni ne sanıyorsunuz kuzum? Yol kenarında bulunmuş, tam aşk yapılacak bir sokak kadını değil mi?

— Şaşılacak şey... Bütün bunları nereden çıkarıyorsunuz?

— Aklınızdan geçenlerden...

Diz kapaklarını meydanda bırakan eteklerini düzeltmeye lüzum görmeden iyice sokuldu Roger'e:

— Vites değiştirirken kalçalarıma dokunmayı düşünmüyor musunuz sanki?

Roger'in içi bir tuhaf oldu. Kız öylesine sokulmuştu ki, çıplak bacağına sıcaklığını, kendi bacağına duyuyor, kalçalarının kavisi zaten kaçınılmaz bir şekilde, vitesteki elinin altında duruyordu.

— Erkekler hakkında epey bilginiz var anlaşılan, dedi.

— Eh, oldukça, dedi kız. Bütün erkeklerin sonuca ulaşmak için aynı yoldan geçtiklerini söylerler.

Bakışlarını, kızın bakışlarına dikti Roger:

— Ben de onlardan mıyım?

— Elbette... Önce arabanızı aldınız, sonra kalçamı okşamak için fırsat aradınız, şimdi sıra...

Bunları söylerken etli dudaklarını, kendinden geçmiş bir halde Roger'e uzatıyordu:

— ... Dudaklarımda... Siz beni ne sanıyorsunuz kuzum, aklınızdan geçenleri bilmiyorum muyum sanki?... Nasıl olsa öpeceksiniz. Öpün, bitsin bu mesele!

Dikkatini yağmur sularının berbat ettiği camlardan ayırmayan Roger, dudaklarını kızın dudaklarına değdirip, çekti.

— Hayır, diye bağırıyor kız. Bir sokak kadınına yapılacak muameleyi yapamazsınız bana!

Yaptığından pişmanlık duyan Roger:

— Sizi küçültecek bir davranışta bulunmadım, dedi. Beni ille kötü, fırsatçı bir erkek olarak düşündüğünüz için bir takım kuşkulara kapılıyorsunuz.

Kız:

— Yanılıyorsunuz, diye hıçkırdı. Âdi bir kadını sizin gözünüzde! Siz de, elinize geçen fırsatı en güzel şekilde değerlendirmeye çalışan bir züppesiniz!

— Peki, öyle olsun. Kendimi affettirmek için söyleyin ne yapayım?

Kız, gözlerini silerek cevap verdi:

— Ormana sürün arabayı!

Ana yoldan çıkıp, ağaçlık bir yerde durdular. Kız hâlâ:

— Beni ne sanıyorsunuz bilmem ki, diye ağlıyordu. Sizin bildiğiniz kadınlardan mıyım, sadece bir öpülüp okşamamak için oto-stop yapan ahlâksızlardan mıyım ben?

Motor sustu.

— Sizi çok üzdüm, dedi Roger. Söyleyin ne yapayım?

— Sokakta bulunmayan kadınlara yapıldığı gibi, sevgiyle sarılın bana, dedi kız. Daha sıkı... Daha... Daha... Siz beni ne sanıyorsunuz bilmem ki... Sevişmekten anlamayan biri mi?...

Yağmur arabanın damını tempo tük tüklerle dövüyordu. Roger arabayı hareket ettirirken, kız giyniyordu. Şehre girdiler. İlk yol dönemecinde:

— Burada ineceğim, dedi kız.

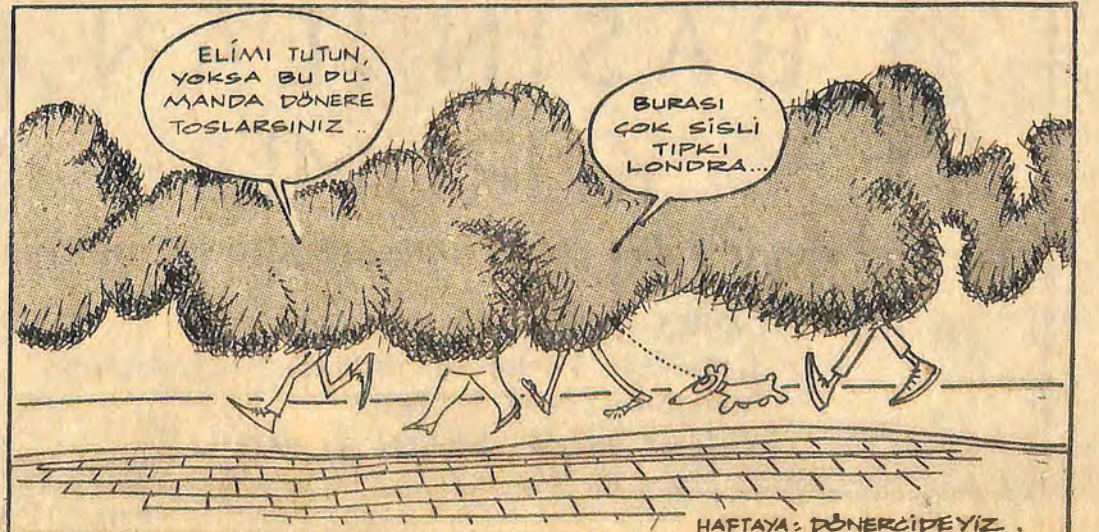
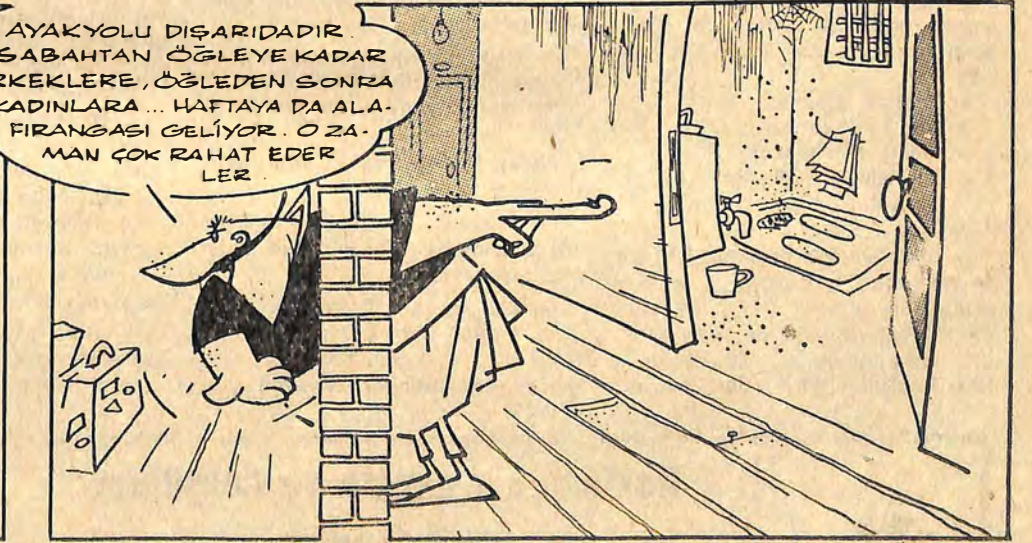
Fren yaptı. Kız kapıyı açtı, uzaklaşmadı. Durdu, bekledi, bekledi, Roger'de hiçbir hareket görmeince:

— Siz beni ne sanıyorsunuz kuzum, dedi. Kendini bir araba gezisine teslim edecek düşkün kadınlardan mı? Hani ücretimiz?...

Çeviren :

Süheylâ AYKUT

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 24 —

— Onbeş, dedi. Şu karşıklı oda büyüktür, orda iki ev galır. Şu asmanın yanındaki odada üç ev galır. Şu taraftakini de, benim akılsız oğlum hamballara verdi. Gece oldu mu yedi dene hambal dikilir içeri, sabaha kadar ana avrat söverler. Gözleri de elin garısında gızında. Oğluma kırk kere dedim, çıkar şu puşt-ları şurdan, «Onların vereceği parayı sen vereceğin mi?» dedi. Oğlum, avlunun namusu, dedim, «Avlunun namusunun tee anasını avradını,» dedi. Sonra, bu kadar adamın önünde, «Bu avluda namus var mı?» diye bağırdı.

Kız çocuğunun biri:

— Nadire nene, yemeğin altı çatırıyor, dedi.

İhtiyar kadın:

— Aboov, yemeği unuttum bacım, yemeği!... Gız goş, içerden taşı al, bl tas su dök içine gız!

Necmiye kalktı, kızın elinden taşı aldı. Tulumbadan su doldurarak yanmakta olan yemeğin üzerine döktü. İhtiyar kadın:

— Yanmış mı gız? diye bağırınca Necmiye:

— Yok teyze, yanmamış, dedi.

— Sen mi döktün gızım suyu?

— He, bizim avrat döktü, dedim.

— İhtiyarladık artık gızım, ihtiyarladık. Siz heç meraklanmayın. Ben oğluma derim. Elin bekâr oşoş-larına vereceğine size verir. Hem gelin gızım da ara sıra bana yardım eder.

— Ederim, dedi Necmiye.

Bu kez bana sordu:

— Ne iş dutan sen?

— Bir işim yok Nadire nene.

— Zenaatın da yok mu?

— Yok... Köyden geldik.

— Uydurun bi iş gendine. Avradın da işe geder. Burda, nah şu üç evin avradı işe getmez. Gerisi hep gider. O getmeyenler de, hanım av-lâdı, paşa torunu. Ben bilirim, bunların hepsini bilirim. Eleri avuçları

üç beş gurusu görünce işe salmazlar avratlarını. Neymiş, göz diken olurmuş avratlarına. İlan sizin avrat-larınız ney ki be... Yanına varaman heçbirinin de, saası saası kokarlar. Eee, buna Adana'nın toprağı demişler oğlum, ağanın pislediği yerde, dutma abdest almış. Bunlar da kendilerini bir şey zannediyorlar.

Yanımıza genç bir kadın yaklaştı:

— Ne o Nadire nene, bizi mi zemliyon? (1) dedi.

— Niye sizi zemliyecek mişim? Siz nesiniz ki, sizi zemleyim. Benden büyük adam mı oldunuz evde oturmaknan? Ben tam kırk senedir evde oturuyorum, annadın mı, kırk senedir... Rahmetlinin sağlığında üç ay gettim işe. O da herifim saplıcan (2) olmuştu. Sona o ölünce, rahmetli ikinci erim heç işe salmadı beni. Siz daha dün evde oturmayan, gendinizi vali avradı zannediyorsunuz.

Kadın güldü. Nadire Nene'nin son sözlerini dinlemeye lüzum görmeden:

— Hoş geldiniz ağam, dedi. Sonra Necmiye'ye bakarak:

— Hoş geldin bacım, dedi.

— Hoşbulduk, dedik.

Nadire Nene lâfa karıştı:

— Sıvazlıların çıktığı odayı bunlara verecem.

Kadın, taşı gediğine koydu:

— Oğlun he demeden, sen adım ataman be Nedire Nene!...

— Halt etmişin onu sen. Oğlum ne garıştırmış. Herifimden galdı buralar bana. Var mı içinde kör meteliği?

Kadın, Nadire Nene'yi kızdırmağa devam etti:

— Baksana, zavallıları duldaya (3) oturtmuşsun, hadi odaya gedin bile diyemiyon.

— Lan gız get başımdan. Allah seni belâyı berzak rını gönderdi? Kötü kötü söyletme beni ha!... Ne haltlar garıştırdığını bilmiyen yok.

O dümbük gocan da, seni avrat diye goynuna alıyor.

— Sana ne yahu benim erimden? Hadi göreyim senin oğlundan korkmadığını, bu garibanları odaya sok.

— Sokarım gız!... Gedin ulan yerleşin odaya!...

— Ama nene, oğlun gelir, sonra bir şey der, dedim.

— Bu garının inadına deel mi, yerleşin işde...

Kadın ellyle bize yerleşin diye işaret edince, yorganımızı alıp odaya gittik. Arkamızdan da o kadın geldi.

— Viran, dedi.

— Olsun, diye Necmiye cevap verdi.

— Badana ederseniz, bende ki-reç var.

— Sağol bacım, dedik.

— Siz bu goca avrada bakmayın, bunamış artık. O gün çocuklarla oturmuş cıvgı oynuyordu. Sonra kör gözüynen tam cıvgının üzerine basıp da yenilince cıladı (4). Başladı çocukları dövmiye... O asılı birberlerine bir tek kişi dokunmaz, yine de yediler, çaldılar diye bağırır... Dindar görürkür, namazda yellenir. Selâm verip de, abdesin bozuldu Nadire Nene dedik miydi, yellenin yellenin de benim üstüme atın der.

— Oğlu ne der acaba? diye sordum.

— Kopuşun biri... Ona para gel-sin de... Ama anasından gat gat e-yildir.

— Siz kaç lira veriyorsunuz?

— Senelik üçyüz.

— Bu odaya kaç lira ister acaba?

— İstese istese ikilyüz elli, üç yüz... Ama muharreme daha var. O zamana kadar birkaç gurusu verirsiniz, muharremde başdan bi daha bazarlık edersiniz.

Kadın gittikten sonra, ellerimiz böğrümüzde birbirimize baktık.

— Ulan gâvur çoban, ne güzel tencerelerimiz vardı çuvalın içinde, diye ilk kez Necmiye konuştu.

— Aldırma, dedim, yaz günü do-mates ekmek, hazır yemek.

Yorganın ipini çözmezden önce, Necmiye Nadire Nene'den bir sü-pürge istemeğe gitti. Geldiğinde:

— Hakikaten bunamış bu avrat Mehdi, dedi. Sanki aylardır burada oturuyormuşuk gibi, ulan her şeyi de benden alırsınız be, tenceremlin dibini deldiniz, tavamın sapını go-pardınız, süpürgeimlin bellni girdi-niz, ne o anam, söyle de gocana evine hâcet alsın, dedi.

— Sen demedin mi, biz daha şimdi geldik, diye?...

— Dedim...

— Ne dedi?

— Hadi hadi, yabanın itleri, dedi.

— Bu karıdan çekeceğiz var... Necmiye, odanın içini süpürdü.

Köşede, pencere diye yapılmış deliğin örümceklerini aldı. Ben de en yakın bakkala giderek, domates ek-mek aldım geldim. Karı koca iştah-la karnımızı doyurduk. Kapımızı ört-tük ve yorganın üzerine oturduk. Köyden ayrıldığımızdan beri ilk de-fa rahat bir nefes alıyordum. Nec-miye:

— Yere serecek bir çul almalı, bir gaz lâmbası, bir tencere, iki sa-han, iki gaşşık!... dedi.

Cebimdeki parayı ortaya döktüm. Hesaplar, kitaplar yaptık. Bütün bun-ları aldıktan sonra birkaç hafta kar-nımızı doyuracak paramız kalıyor-du. Yılık Kadir'e vereceğimiz pa-royı Necmiye'ye verdim.

— Ya daha fazla isterse? dedi.

— Aldırma, bir şeyler yaparız.

Güneş batmış, güneşle beraber ortalığın kavrucu sıcaklığı da kay-bolmuştu. Ama insan gene de güç-lükle nefes alıyordu. Necmiye:

— Yatak mı? dedi.

(Devamı var)

(1) Dedikodusunu etmek.

(2) Zatırrle.

(3) Gölgelek.

(4) Mızıkçılık etmek.

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 16347 — 93)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI : Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlak yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiati : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Bir olay

Mösyö Dumançon çarşıda alış veriş etiği sırada dükkânlardan birinde şemsiyesini unutmuştu. Hangi dükkânda unuttuğunu hatırlamadığından sırayla hepsine girerek sormaya başladı.

Önce elmekçiye sordu:
— Pardon mösyö, şemsiyemi gördünüz mü?

— Hayır, görmedim...
Sonra bakkala gitti. Ondan da sorusuna aynı cevabı aldı. Kasa-ba gitti:

— Şemsiyemi gördünüz mü? diye ona da sordu.

Kasap:
— «Evet mösyö, burada...» diye cevap verince:
— «Ah, nihayet namuslu bir tüccara rastladım!...» diye derin bir nefes aldı mösyö Dumançon.

Hangisi?

Jacques'ın karısı telefonu açınca, genç bir kadın sesi:

— Kimsiniz?... Jacques'ın karısı mısınız? diye sordu.

— Evet benim... Kiminle konuşuyorum?

— Ben Jacques'ın metresiyim.
— Anladım ama hangisi? Onu söyleyin!!

Alışıklık

Gedeon deniz altı kuvvetlerinde askerliğini yapmaya gitmişti. İki ay sonra köyüne döndü:

— Beni alıkoymak istemediler, dedi.

— Niçin?
— Geceleri uyurken pencereleri ardına kadar açıyordum da!...

Neyse kil..

İki kadın konuşuyorlardı. Biri:
— Kocanız nasıl? diye sordu.
— Haberiniz yok mu?... Hastahanede.

— Hastahanede mi? Ne oldu?
— Geçen akşam klübün senelik ziyafetinden dönerken garaj kapısına çarptı.

— Korkunç!...
— Daha korkunç olabilirdi... Neyse ki, o akşam otomobile binmemişti!

Nefret

— John, dün öğleden sonra karımı sarışın bir erkekle bir otelden çıkarken gördüm. Vazifem sana bunu söylemek.

John, elini arkadaşının omuzuna koydu:

— Teşekkür ederim Peter, dedi. Ama, bu sözlerin beni hiç hayrete düşürmedi. Karım esmerlerden hiç hoşlanmaz çünkü!

Tedavi

Vapur Amerika'ya doğru yol alıyordu. Gemi kaptanı kendini yorgun hissederek doktoru çağırttı. Doktor hastasını iyice muayene ettikten sonra hiçbir şey söylemeden doğruldu.

Kaptan:
— Hastalığım önemli mi doktor? diye sordu.

— Pek değil. Ama ekseriya...

— Söyleyin çekinmeyin. Sizi tereddüde düşüren şey nedir?

— Bu çeşit yorgunluk alâmetleri gösteren rahatsızlıklarda daima deniz yolculuğunu tavsiye ederim de!...

Sfenks 67

Oda kirası

İtalya'yı ziyaret eden bir turist, geceyi, oranın en mütevazı otellerinden birinde geçirdi. Ertesi sabah borcunun ne kadar olduğunu sordu.

— İki bin lîret, dedi patron.

— Yahu, hem bütün gece damdan yatağuma sular aktı, hem de iki bin lîret ha?...

Otelci gayet pişkin:

— Şu halde duşlu bir odada yatmışsınız! dedi. O zaman iki bin beşyüz lîret ödemeniz lâzım.

Sarhoşluk

Bir mösyö her akşam Maxim'de yemek yemeyi ve kafayı çekmeyi âdet edinmişti. O gün Cafe d'Angleterre'de arkadaşlarıyla buluşmaya gitmişti. Elinin büyük bir sargıyla sarıldığını gören dostları hayretle:

— Ne oldu? diye sordular.

— Doğrusu bilmiyorum, dedi. Maxim'den çıkıyordum, bir adam elime bastı...

Delilik

Komiser, nöbetçi memura sordu:

— Yeni bir olay var mı?

— Evet. Bir deli var, akşama doğru yine gelecek.

— Deli olduğunu nasıl anladınız?

— Bir haftadan beri karısı kaçırmış. Bulmamızı istiyor da!...

Yazısız

LASSALVY

— Patlıcan burunlu, şaşı gözlü dediğin sekreterin bu mu?..

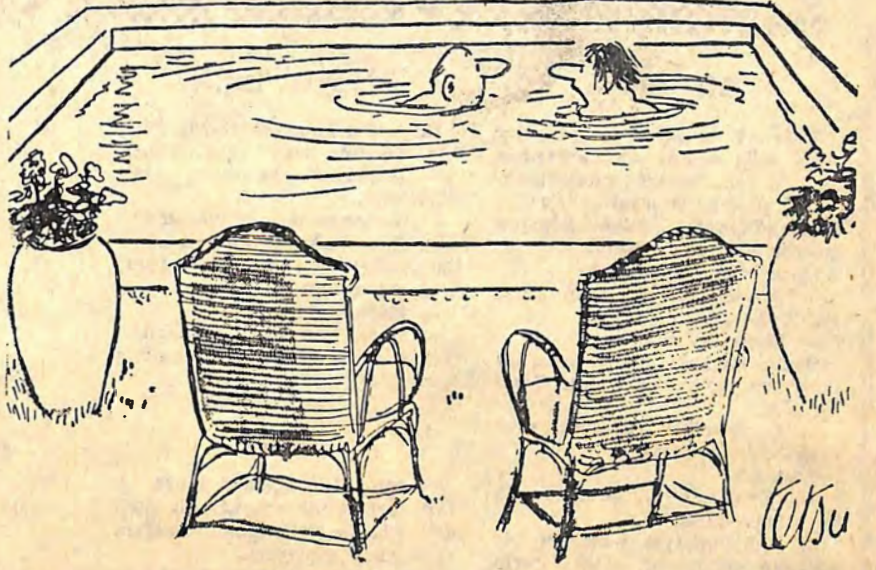

- BARİ BİZİM YAKINIMIZDA YAKALASA.

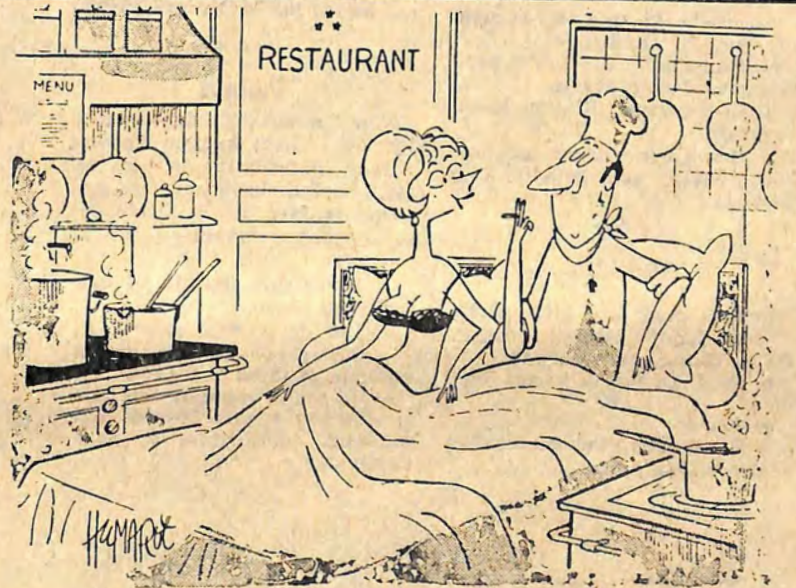
DÜNYA KARIKATÜRLERİ

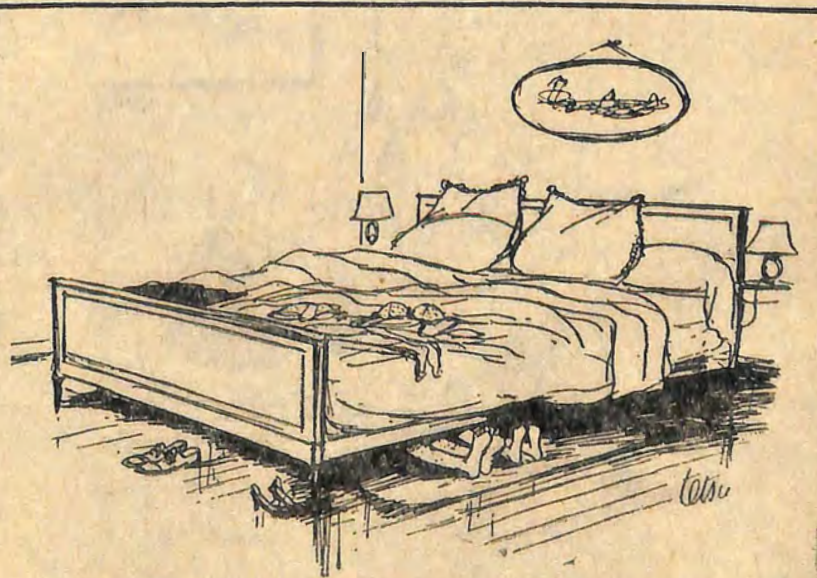
- TANRIM. NE OLUR YARIN YAĞMUR YAĞMA-
SINDA, YENİ MAYOLARIMIZI GİYELİM ...

- YATAKTAKİ GİBİ YAPIYORSUN ... KENDİ TARAFINDA
DURAMAZ MISIN ?..

- VALLAHİ "ŞEFİN SÜRPRİZİ" Nİ İSMARLARKEN SÜRP-
RİZİN BÖYLE OLACAĞI HİÇ AKLIMA GELMEMİŞTİ ..

- HİİİM... UTANGAÇLIĞINIZI DAHA İYİ ANLIYORUM..

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

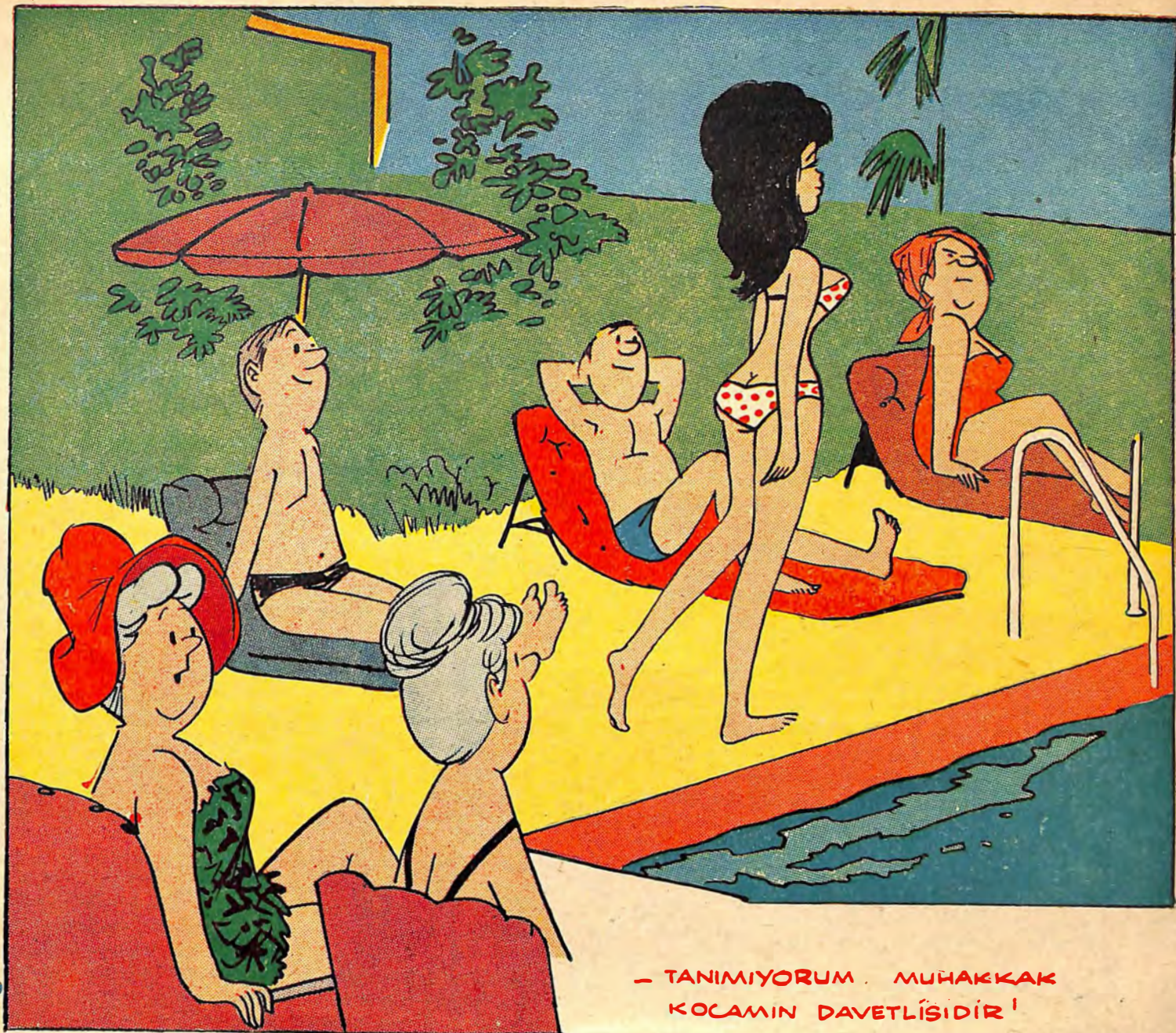
Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği. Tursil:

- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

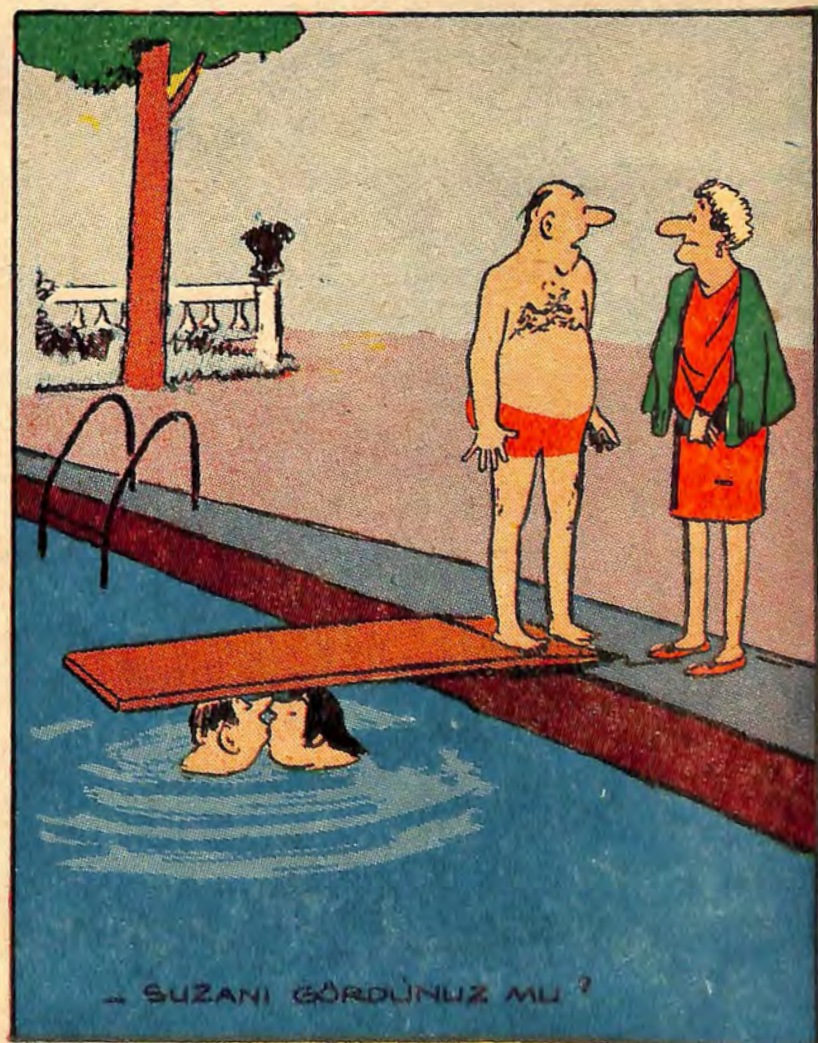
Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

- TANIMIYORUM. MUHAKKAK
KOCAMIN DAVETLİSİDİR!

- KARIN İNEKLERİ OTLATIR KEN MİNİ TEKE Mİ GİYİYÖR?
- TABİİ BİZ MODERN ZİRAAT YAPIYORUZ ..

— SUZANI GÖRDÜNÜZ MÜ ?